TARİH BOYUNCA MÜSLÜMANLARA ATILAN İFTİRALAR

Mümin erkeklere ve mümin
kadınlara irtikab etmedikleri (bir suç)
sebebiyle eziyet edenler ise, gerçekten bir
iftira ve açık bir günah yüklenmişlerdir.
(Ahzab Suresi, 58)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Haziran 2000
İkinci Baskı: Nisan 2002
Üçüncü Baskı: Kasım 2005
Dördüncü Baskı: Mart 2006
Beşinci Baskı: Temmuz 2006

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile

olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

İftira, çıkarları zedelenen, birine karşı öfke, kin ve hınç besleyen veya başkalarıyla rekabet içinde olan yalan söyleyen ve vicdanlarına uymayan bazı insanların, karşılarındaki kişiye veya kişilere zarar vermek amacıyla başvurdukları çirkin yöntemlerden biridir. İftiranın, geniş çaplı düzenler kurularak atılanlarından, sıradan insanların günlük konuşmalarının arasına sıkıştırdıkları dedikodu tarzı iftiralara kadar, birçok çeşidi vardır. Din ahlakından uzak, Allah'ın emrettiği güzel ahlakı yaşamayan toplumlarda, insanların yaygın olarak başvurdukları karalama yöntemlerinden biri de iftiradır. Bu kitabı okuyan insanların önemli bir bölümü de, muhtemelen küçük veya büyük iftiraya uğramış ya da başkalarına iftira atıldığına defalarca şahit olmuştur.

Ancak bu kitabın konusu, cahiliye toplumu içinde insanların birbirlerine karşı kullandıkları sıradan iftiralar değildir. Bu kitapta iftiranın, farklı bir şekli konu edilmektedir. Burada üzerinde durulacak olan iftira, tarih boyunca dini inkar edenlerin iman edenlere maddi veya manevi zarar verebilmek amacıyla yönelttikleri iftiralardır.

Kuran'da, geçmişte, Allah'ın elçilerinin ve onlar gibi din ahlakına uymaya davet eden salih kişilerin tümüne menfaatperestlik, delilik, kendini beğenmişlik, hırsızlık, zina gibi farklı iftiralar atıldığı açıklanmıştır. Hz. Yusuf'un yaşamı Müslümanların uğradıkları bu tür iftiraların örnekleriyle doludur. Hz. Musa, Hz. Süleyman ve hatta Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), kavimleri tarafından haksız iftiralara uğramış elçilerdendirler. Aynı şekilde Hz. Meryem, Peygamberimiz (sav)'in mübarek eşi ve Peygamberimiz (sav)'in yanında bulunan sahabeler de çeşitli iftiralara maruz kalmış kutlu insanlardır. Bu mübarek insanlar kendilerine yöneltilen iftiraları her zaman örnek bir sabır ve tevekkülle karşılamış, inkarcıların bu baskılarına aldırış etmemiş ve Allah'ın emrettiği ahlakı yaşamaya ve insanları da doğru yola davet etmeye devam etmişlerdir.

Kuşkusuz elçilerin ve salih Müslümanların bu kararlılıklarını, tüm Müslümanların örnek almaları gerekmektedir. Allah bir ayetinde ,"Yoksa sizden önce gelip-geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? …" (Bakara Suresi, 214) şeklinde bildirmektedir. Yani tüm Müslümanların geçmişte yaşamış müminler gibi iftiralara uğramaları, Kuran ahlakından uzaklaşmaları için manevi baskı görmeleri Allah'ın bir kanunudur. Allah bir başka ayetinde tüm müminlere, inkar edenlerden eziyet verici sözler işiteceklerini, canlarıyla ve mallarıyla imtihan edileceklerini de şöyle bildirmektedir:

Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdendir. (Al-i İmran Suresi, 186)

İşte bu tür bir olayla karşılaşan, samimi ve ihlas sahibi her mümin, geçmişteki müminlerin sabırlarına, tevekküllerine, samimi ve kararlı tavırlarına taliptir. Dolayısıyla geçmiştekilerin başlarına gelenler kendi başına geldiğinde de bunlara şaşırmaz, üzülmez, kesinlikle ümitsizliğe kapılmaz. Hatta, kendisine iftira atanları hayrete düşürecek kadar büyük bir şevk ve neşe içinde olur.

Aynı şekilde bir başka mümine iftira atıldığında da, müminler bunu sabır, tevekkül ve şevk ile karşılarlar. İftiraya uğrayan kardeşlerinin güzel bir sabır gösterdiğinde, dünyada Allah'ın rahmetini ve ihsanını kazanacağını, ahirette ise Rabbimizin rızası ve cenneti ile ödüllendirileceğini ümit ederler.

Ayrıca müminlere atılan iftiraların çok önemli bir yönünü daha belirtmekte yarar vardır: Diğer iftiralardan farklı olarak Müslümanlara atılan iftiralarda "çamur at izi kalsın" mantığı geçersizdir. İftira ne şiddette olursa olsun en sonunda bu mübarek insanların ne kadar temiz ve güzel ahlaklı insanlar oldukları ortaya çıkmıştır. Sözgelimi, Hz. Meryem ve Hz. Yusuf, tüm dünyada iffetin sembolü olarak tanınırlar. Yine kardeşlerinin çeşitli iftiralar attığı Hz. Yusuf'un ise ne kadar güvenilir olduğu daha o yaşarken anlaşılmış ve tüm Mısır'ın hazineleri emrine verilmiştir.

Bunlar bize çok önemli bir gerçeği gösterir: Allah'ın izniyle müminlerin aleyhine kurulan her tuzak en başından bozulmuş olarak kurulur; atılan her iftira da boşa çıkmış olarak atılır. Müminlere söylenen her incitici söz, sözü söyleyene, geri dönüp isabet edecek karşılığı ile birlikte söylenmiştir. Bir başka deyişle, müminler aleyhine yapılan her konuşma, her tavır ve her zulüm mutlaka yapan kişinin, eğer bu tavrından vazgeçip tevbe etmezse, dünyada ve ahirette şiddetli bir pişmanlık yaşamasına neden olacaktır. Allah, elçilerine ve salih kullarına yapılan haksızlıkların karşılığını Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Gerçek şu ki, Allah'a ve elçisine eziyet edenler; Allah, onlara dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için aşağılatıcı bir azap hazırlanmıştır. Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara irtikab etmedikleri (bir suç) sebebiyle eziyet edenler ise, gerçekten bir iftira ve açık bir günah yüklenmişlerdir. (Ahzab Suresi, 57-58)

İNKARCILARIN MÜMİNLERE KARŞI OLMALARI

Tarih boyunca Allah'ın gönderdiği elçiler, diğer insanlara hak dini tebliğ etme, iyiliği emredip kötülüklerden men etme görevini üstlenmişlerdir. Peygamberlerin olmadığı dönemlerde ise samimi, dürüst ve güçlü bir imana sahip olan Müslümanlar, Allah'ın insanlar için seçip beğendiği din ahlakını anlatma görevini üstlenmişlerdir. Ancak, Allah'a iman eden ve insanları da Allah'ın hoşnutluğunu, rahmetini ve cennetini kazanmaya davet eden bu mübarek insanlar, tarihin her döneminde bazı çevrelerin sözlü ve fiili saldırılarına maruz kalmışlar; hatta kimi zaman ölüm tehdidi altında yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

Allah'a gönülden bağlı ve üstün bir ahlaka sahip olan müminlere karşı olup onlara öfke besleyenler kuşkusuz büyük bir gaflet içindedirler. Çünkü müminler Allah'tan korkup sakınan, tüm insanlara daima dostane bir hoşgörüyle yaklaşan, çevrelerine hep huzur, neşe ve güvenlik veren, daima adaleti gözeten, her türlü haram fiilden kaçınan insanlardır. Dünyevi hırsları olmadığı için, kimseyle çıkar hesabı içinde olmazlar. Aksine fedakar, alçakgönüllü ve kanaatkardırlar. Ancak bu seçkin özelliklerine rağmen bazı kimselerin şiddetli saldırıları ile karşı karşıya kalırlar. Allah bu kimselerin kimler olduğunu ve müminlere karşı saldırılarının nedenini Kuran'da geçmişten örnekler vererek bize bildirmektedir.

Kuran ayetlerinde bize bildirilen, söz konusu bu kişilerin müminlere karşı olmalarının altında yatan asıl nedenin, Allah'a ve dine karşı olmaları olduğudur. Onlar, büyüklenme arzularından dolayı, kendilerini yaratan, bir hiçken kendilerine can veren ve sayısız nimetle rızıklandıran, sonsuz güç sahibi Yüce Allah'ın varlığını kabul etmek istemezler. Hayata hırsla bağlanmış olmaları ve dünyayı ahirete tercih etmiş olmaları nedeniyle, Allah'ın dinine uymanın kendilerine getireceği sorumluluktan kaçmak için inkarı seçerler. Kendilerini hiç kimseye karşı sorumlu hissetmek istemez; yaptıkları kötülüklerin, ahlaksızlıkların, çirkinliklerin hesabını verecekleri bir günün geleceğini düşünmezler. Bu nedenle, kendilerine Allah'ı ve dini, hesap gününü hatırlatan insanlar olduğunda, onları kendileri için adeta bir tehdit olarak görürler.

Bu yanlış düşüncelerinin sonucu olarak, ya iman edenleri engellemeye ya da kendi batıl dinlerine geri çevirmeye çalışırlar. Kuran'da bildirildiğine göre din ahlakından uzak insanlar bu amaçlarını gerçekleştirmek için çeşitli karanlık yöntemler kullanırlar; müminlere pusu kurar, tuzaklar ve komplolar hazırlar, işkence ile canlarını yakar, alaycı sözler söylerek onlara zulmetmeye çalışırlar. İşte "iftira atma" da, inkarcıların iman edenlere karşı kullandıkları bu

yöntemlerden biridir. İftira atarak, iman edenleri kendi akıllarınca yıldırmaya, doğru bildikleri yoldan vazgeçirmeye çalışırlar. İnkarcıların, tarih boyunca bir kez bile sonuç vermemiş olan bu saldırılarını Allah bir ayetinde şöyle bildirir:

"Eğer sizi ele geçirecek olurlarsa size düşman kesilirler, ellerini ve dillerini kötülükle size uzatırlar. Onlar sizin inkar etmenizi içten arzu etmişlerdir." (Mümtehine Suresi, 2)

Bu kitapta üzerinde duracağımız iftiraların kaynağı, ayette de bildirildiği gibi, iman edenlere öfkeyle "ellerini ve dillerini uzatanlar"dır. İlerleyen sayfalarda da göreceğimiz gibi, iftira, binlerce yıldır din ahlakına karşı olan, yeryüzünde ahlaksızlığı ve bozgunculuğu yaygınlaştırmak isteyen insanların dindar, samimi, güzel ahlaklı insanlara karşı kullandıkları ve birbirlerine miras gibi aktardıkları bir yöntemdir. Bu çirkin yöntem Hz. Nuh'tan, Hz. Süleyman'a, Hz. Musa'dan Hz. Muhammed (sav)'e, Allah'ın tüm elçilerine ve onların yanlarındaki salih kişilere karşı kullanılmıştır. Yakın tarihimizde ise Bediüzzaman Said Nursi gibi değerli bir İslam büyüğü de dine karşı olanların bu yıldırma yöntemiyle karşılaşmıştır.

Ancak, şu çok önemli ve kesin bir gerçektir ki: Geçmişte hiçbir iftiracı amacına ulaşamamıştır. Ne Firavun, ne Nemrut, ne de Peygamberimiz (sav)'in yakınlarına iftira atanlar, iftiraları ile bu kıymetli insanlara bir zarar vermişlerdir. Allah daima salih kullarını inkarcıların attıkları iftiralardan temize çıkarmıştır. Allah Kuran'da bu konuyla ilgili Hz. Musa'yı örnek vermektedir:

Ey iman edenler, Musa'ya eziyet edenler gibi olmayın; ki sonunda Allah onu, demekte olduklarından temize çıkardı. O, Allah Katında vecihti. Ey iman edenler, Allah'tan sakının ve sözü doğru söyleyin. (Ahzab Suresi, 69-70)

Geçmişte Müslümanlara atılan iftiralar nasıl sonuçsuz kaldıysa, günümüzde de aynı şekilde sonuçsuz kalacaktır ve bundan böyle de hiçbir sonuç vermeyecektir.

GEÇMİŞTE İFTİRACILAR KİMLERDİ?

Allah, her dönemde insanlara elçiler göndermiş ve onlar aracılığı ile insanları uyarıp korkutmuş, onlara ahireti ve hesap gününü hatırlatmış, cennetin ve cehennemin varlığını haber vermiştir. Allah bu gerçeği ayetinde şöyle bildirmektedir:

Şüphesiz Biz seni, hak ile bir müjde verici ve bir uyarıcı olarak gönderdik. Hiçbir ümmet yoktur ki, içinde bir uyarıcı gelip-geçmiş olmasın. (Fatır Suresi, 24)

Allah'ın Kuran'da bildirdiğine göre, insanların çok azı bu elçilere inanmış ve onların yolunu izlemiştir. Büyük bir bölümü ise inkar ederek, elçilere karşı olmuşlardır. Bu konuyla ilgili ayetlerden bazıları şöyledir:

... Zaten onunla birlikte çok azından başkası iman etmemişti. (Hud Suresi, 40)

Ya da kendi elçilerini tanımadılar mı ki, şimdi onu inkar ediyorlar? Yahut: "Onda bir delilik var" mı diyorlar? Hayır, o, onlara hak ile gelmiş bulunmaktadır ve onların çoğu hakkı çirkin karşılıyorlar. (Müminun Suresi, 69-70)

Allah'ın Kuran'da bizlere bildirdiği bir diğer bilgi ise, inkar edenlerin ve elçilere karşı gelenlerin başını çeken kitlenin, genellikle o topluluğun önde gelen kesiminden olmasıdır. Kuran'da bu konuyla ilgili bildirilen ayetlerden bazıları şöyledir:

İşte böyle, senden önce de (herhangi) bir memlekete bir elçi göndermiş olmayalım, mutlaka onun 'refah içinde şımarıp azan önde gelenleri' (şöyle) demişlerdir: "Gerçekten biz, atalarımızı bir ümmet (din) üzerinde bulduk ve doğrusu biz, onların izlerine (eserlerine) uymuş kimseleriz." (Zuhruf Suresi, 23)

Biz hangi ülkeye bir uyarıcı gönderdikse, mutlaka oranın 'refah içinde şımaran önde gelenleri': "Gerçekten biz, sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyi tanımıyoruz" demişlerdir. (Sebe Suresi, 34)

Ayetlerde, bu inkarcı kesimin iki önemli özelliğine dikkat çekilmektedir: Birincisi bu insanların kendi toplulukları içinde bolluk ve zenginlik, yani "refah" içinde şımarmış oldukları; ikincisi ise bu şımarıklık ve azgınlık nedeniyle kendilerini doğru yola davet eden elçileri inkar ettikleridir. Önde gelenler kendilerine hakkı getiren, Allah'ın dinini ve dinin sunduğu güzel ahlakı tebliğ edenlere karşı çıkarlar. Çünkü söz konusu bu kimseler, müminlerin tebliğ ettiği güzel ahlak yaygın olarak yaşandığında, dünyada hırsla sahip olmayı umdukları kazançları elde edemeyeceklerinden korkarlar.

Bu insanların hırslı karakterlerine rağmen Allah'ın elçileri kendilerine ve diğer insanlara dünya hayatının geçici ve aldatıcı bir yer olduğunu, asıl olanın

ölümden sonraki ahiret hayatı olduğunu, ahirette kazananlardan olmak için önemli olanın para, mal, mülk gibi dünyevi kıstaslar değil insanın ahlakı ve takvası olduğunu söylemekten vazgeçmemişlerdir. İşte bu gerçeğin dile getirilmesi, söz konusu insanları hırslandırır ve müminlere öfke beslemelerine neden olur. Çünkü Müslümanlar yaptıkları tebliğ ile, onlara hırsla bağlı oldukları herşeyin değersiz olduğunu gösterirler. Allah bir ayetinde bu zihniyetteki insanların dünyaya olan bağlılıklarını şöyle açıklamaktadır:

Gerçek şu ki bunlar, çarçabuk geçmekte olan (dünyay)ı seviyorlar. Önlerinde bulunan ağır bir günü bırakıyorlar. (İnsan Suresi, 27)

Dünyada kendilerince bir güç, itibar, zenginlik ya da şöhret sahibi olan bu insanların bir kısmı, Allah'ın emrettiği sınırları tanımadıkları için, her türlü haram fiili işleyebilir, olmadık sapkınlıkların içine girebilirler. Din ahlakı ise onların batıl yaşam tarzlarının, inançlarının, kendi sistemlerine göre belirledikleri doğru ve yanlışlarının, hırslarının hatalı olduğunu ortaya koyar. Bunun bir sonucu olarak bu kişiler din ahlakının yaşanmasını engellemek için ellerinden gelen herşeyi yaparlar.

İnkar edenlerin sahip oldukları batıl düşünce sisteminin ve yeryüzünde yaygınlaştırdıkları ahlaksızlığın yanlış olduğunu kendilerine anlatanlara karşı duydukları büyük öfke Kuran'da şöyle tarif edilmektedir:

... Onlar size kötülük ve zarar vermeye çalışıyor, size zorlu bir sıkıntı verecek şeyden hoşlanırlar. Buğz (ve düşmanlıkları) ağızlarından dışa vurmuştur, sinelerinin gizli tuttukları ise, daha büyüktür. Size ayetlerimizi açıkladık; belki akıl erdirirsiniz. Sizler, işte böylesiniz; onları seversiniz, oysa onlar sizi sevmezler. Siz Kitabın tümüne inanırsınız, onlar sizinle karşılaştıklarında "inandık" derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size olan kin ve öfkelerinden dolayı parmak uçlarını ısırırlar. De ki: "Kin ve öfkenizle ölün." Şüphesiz Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. (Al-i İmran Suresi, 118-119)

Yukarıdaki ayetlerde de bildirildiği gibi, inkar edenler müminlere zarar vermek, onları yok etmek veya etkisiz hale getirmek için her yolu denerler. İftira atmak ve bunun için müminlerin aleyhinde hileli düzenler kurmak ise daha önce de belirttiğimiz gibi inkarcıların en sık başvurdukları yöntemlerden biridir.

İnkar edenler, kendileri gibi diğer insanların da Allah'ın yolundan sapmalarını isterler. Bu nedenle, halkın salih Müslümanlardan etkilenmelerini ve onların sözlerine uymalarını engellemek için, müminleri insanların gözünde küçük düşürmeye çalışırlar. Müminlerin ise, Allah'ın dinine sımsıkı bağlı oldukları için, kendilerini küçük düşürecek hiçbir tavırları, alışkanlıkları veya inançları yoktur. Harama girmez, Allah'ın helal sınırları içinde yaşarlar, daima her yerde güzel ahlak gösterirler, tertemiz bir yaşantıları vardır. Bunu bilen inkarcılar, sadece iftira atarak, yalan söyleyerek, olmayanı var göstererek amaçlarına ulaşmaya çalışırlar. Biraraya gelerek müminlerin aleyhinde düzenler kurar, müminlere ne iftira atacaklarını kararlaştırırlar. İftirayı halk arasında yaygınlaştıracak kişilere kadar aralarında iş bölümü yaparlar. İftiraları ile kendilerince müminleri karalayacaklarını ve insanların gözünde değersizleştireceklerini zannederler. Oysa, asla başarıya ulaşamazlar. Allah bir ayetinde bu insanların müminlere karşı kurdukları düzenlerden ve bunların akıbetinden şöyle bahseder:

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli- düzenler kursunlar diye- oranın suçlu-günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar. (En'am Suresi, 123)

Kuran'da geçmişte peygamberlere ve Müslümanlara atılan iftiralardan bazıları bildirilmiştir. İlerleyen bölümlerde anlatılacak olan bu olayların ve sonuçlarının hatırlatılması her açıdan önemlidir. Bu hatırlatma, inkarcıların bugüne kadar iftira atarak hiçbir sonuç elde edemediklerinin ve gelecekte de elde edemeyeceklerinin kesin olarak anlaşılması açısından faydalı olacaktır.

Ayrıca, iftiraya uğrayan samimi ve dürüst insanların, geçmişte salih Müslümanların yaşadıkları çok benzer olayları görerek şevklerinin ve hidayetlerinin artmasına vesile olacaktır.

GEÇMİŞTE İNANANLARA ATILAN İFTİRALAR

Geçmişte yaşamış olan peygamberlerin ve Müslümanların yaşantılarıyla ilgili Kuran'da detaylar verilmesinin çok önemli bir hikmeti vardır. Allah bir ayetinde "Andolsun, onların kıssalarında temiz akıl sahipleri için ibretler vardır…" (Yusuf Suresi, 111) diye bildirerek, bu hikmeti açıklamıştır. Yani geçmiştekilerin başlarına gelenler, günümüz insanlarının, üzerinde düşünüp öğüt almaları gereken olaylardır.

Örneğin Allah Kuran'da, geçmiş dönemlerde birçok peygambere ve Müslümana atılan iftiralardan örnekler vermiştir. Bu örnekleri okuyan Müslüman, kendi yaşadığı dönemde de, dinden uzak insanların Müslümanlara iftira atacağını bilir. Kendisine veya başka bir Müslümana iftira atıldığında şaşırmaz veya Müslüman kardeşine şüphe ile bakmaz, gelişen olayları, inkarcıların sözlü ve fiili saldırılarını hep Kuran'da bildirilen bakış açısına göre değerlendirir. Geçmişte Allah'ın elçileri maruz kaldıkları iftiralara nasıl güzel bir sabır ve itidalli bir tutumla karşılık verdilerse, kendisinin de aynı hoşgörülü ve tevekküllü tavrı göstermesi gerektiğini anlar.

Ayrıca, her dönemde dinden uzak insanların Müslümanlara aynı mantıklarla, hatta aynı kelimelerle iftirada bulunduklarını görmek, Müslüman için şevk ve heyecan kaynağıdır. Çünkü Allah bir ayetinde "… Allah'ın kanununda kesin olarak bir değişiklik bulamazsın." (Ahzab Suresi, 62) diye vaat etmiştir. Geçmişteki olayların insanın yaşadığı dönemde de gerçekleşiyor olması, Allah'ın bu ayetinin bir tecellisidir. Ve bu olaylarla muhatap olan Müslümanın samimiyetinin göstergelerinden biridir. Ancak burada en önemli nokta kuşkusuz, iftiraya uğrayan kişinin mutlaka geçmişte Allah'ın elçilerinin ve salih müminlerin gösterdiği üstün ahlakı göstermesidir.

İşte bu yüzden ilerleyen sayfalarda geçmişte Müslümanların uğradıkları iftiralar ve bunlar karşısında gösterdikleri itidalli, sabırlı, tevekküllü, hoşgörülü, akılcı davranışlar konu edilmektedir. Burada amaç, günümüz Müslümanlarına, benzer olaylarla karşılaştıklarında nasıl davranmaları gerektiği konusunda Kuran ayetleri ışığında yol göstermektir.

HZ. MUSA'YA ATILAN İFTİRALAR

İsrailoğullarına peygamber olarak gönderilen Hz. Musa, -tıpkı diğer peygamberler ve samimi müminler gibi- inkarcıların birçok fiili ve sözlü saldırılarına maruz kalmıştı.

Hz. Musa'nın dünyaya geldiği dönemde, Mısır'ın hükümdarı olan Firavun, halkının büyük bir bölümünü eziyor ve hatta nesillerini yok edecek bir zulme maruz bırakıyordu. Firavun'un bu zorbalığı Kuran'da şu şekilde anlatılmaktadır:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 4)

Firavun'un askerlerinin bebeğini de öldürmesinden endişe duyan Hz. Musa'nın annesi, Allah'ın kendisine vahyetmesiyle Hz. Musa'yı Nil nehrine bırakmıştı. Kuran'da bildirildiği gibi, Allah'ın belirlediği bir kader doğrultusunda bebeği Firavun'un ailesi sahipsiz görerek almışlardı. Bu olayların neticesinde, Firavun'un sarayında yetişen Hz. Musa, Allah'ın peygamberlikle görevlendirmesinden sonra, Firavun'un düşmanca ve saldırgan tavırlarına maruz kalmıştı.

Firavun'un Hz. Musa'ya Olan Düşmanlığı

Allah'ın emriyle, Firavun'a giderek ona Allah'ın varlığını ve hak dini anlatan Hz. Musa, Firavun'un inkarcı ve saldırgan tutumuyla karşılaşmıştır. Firavun, hem Hz. Musa'yı hem de yanındakileri işkence ile ve öldürmekle tehdit etmiştir. Onun bu tehditleri karşısında ise ülke halkının büyük bir kısmı Hz. Musa'nın bildirdiği gerçeklere inanmaktan ve onunla birlikte olmaktan korkmuşlardır. Ayetlerde haber verildiğine göre, ancak az sayıda genç ona iman etmiştir:

Sonunda Musa'ya kendi kavminin bir zürriyetinden (gençlerinden) başka -Firavun ve önde gelen çevresinin kendilerini belalara çarptırmaları korkusuyla- iman eden olmadı. Çünkü Firavun, gerçekten yeryüzünde büyüklenen bir zorba ve gerçekten ölçüyü taşıranlardandı. (Yunus Suresi, 83)

Elbette bu mücadelede galip gelecek tarafın Allah'ın salih kulları olduğu, "... Allah, kafirlere müminlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez." (Nisa Suresi, 141) ayeti ile bildirildiği gibi, daha en başından bellidir. Ancak müminlerin imanlarının, tevekküllerinin ve sabırlarının denenmesi için, önce oldukça zorlu imtihanlardan geçirilmeleri, insanlar tarafından yalanlanmaları, iftiralara maruz

kalmaları Allah'ın kanunudur. Hz. Musa'nın kendisi ve onunla birlikte iman edenler için de durum aynı olmuştur.

Firavun, kendisini adeta bir ilah gibi görüyor, tüm Mısır'ın ve Mısır üzerindeki bütün insanların tek sahibi ve hakimi olduğunu zannediyordu. Tek gerçek ilahın, tek gücün ve insanların tek sahibinin Allah olduğunu halkının öğrenmesi durumunda, eskisi gibi ilahlık iddia edemeyeceğinin ve insanlara zorbalıkla boyun eğdiremeyeceğinin de farkındaydı. Bu nedenle halkının Hz. Musa'ya inanmaması için çeşitli yollara başvurdu. İşkence ve ölümle tehdit etme Firavun'un sıkça başvurduğu yöntemlerden biriydi. Bir diğer yöntemi ise, Hz. Musa'ya ve kardeşi Hz. Harun'a iftira atmak olmuştu. Firavun'un, kendince, onları insanların gözünde küçük düşürmek, önemsiz ve değersiz insanlar gibi göstermek için kullandığı akıl ve mantık dışı iftiraları şöyle maddelendirebiliriz:

Hz. Musa'nın Menfaat ve İktidar Peşinde Olduğu İftirası

İnkarcıların iman edenlere attıkları iftiraları belirlerken en önemli çıkış noktaları kendi sahip oldukları kötü ahlakları ve dünyaya bakış açıları olmuştur. Örneğin, Allah'ın emrettiği ahlakı yaşamayan insanların müthiş bir büyüklenme arzusu ve dünya hayatına yönelik sınır tanımaz hırsları vardır. Firavun, bu insanların tipik bir örneğidir. Tüm Mısır'ın üzerindeki insanlarla birlikte kendisine ait olması hırsına kapılan Firavun, bu hırsı uğruna masum insanlara acı çektirmekten ve hatta onları öldürmekten dahi çekinmemektedir. Bu sapkın inancından dolayı diğer insanları da kendisi gibi dünya hırsı ile gözü dönmüş sanmaktadır. Bu nedenle, Hz. Musa'nın ve Hz. Harun'un Allah katındaki yerlerini ve ne amaçla kendisine geldiklerini anlayıp takdir edememiştir.

Hz. Musa da insanlardan kendilerine tabi olmalarını istemiştir. Ancak Hz. Musa'nın bundaki amacı onlara Allah'ın varlığını ve sonsuz kudretini tanıtmak, din ahlakını öğretmek ve onların hidayet bulmalarına vesile olmaktır. Firavun ve çevresi ise, büyük bir akılsızlıkla, Hz. Musa'nın makam peşinde olduğunu, yeryüzünde büyüklük elde etmeye çalıştığını düşünmüşler ve kendilerince onu iktidarlarına bir rakip olarak görmüşlerdir. Allah bir ayette Firavun'un çevresinin Hz. Musa'yı ve Hz. Harun'u haksız yere nasıl suçladığını şöyle bildirir:

Onlar: "Siz ikiniz, bizi atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)dan çevirmek ve yeryüzünde büyüklük sizin olsun diye mi bize geldiniz? Biz, sizin ikinize inanacak değiliz" dediler. (Yunus Suresi, 78)

Oysa, Hz. Musa ve Hz. Harun, tüm diğer peygamberler ve samimi Müslümanlar gibi, asla dünyevi mevki ve çıkarların peşinde olmamışlardır. Onlar insanlardan hiçbir ücret ve karşılık beklemeden, sadece Allah'ın hoşnutluğunu, rahmetini ve cennetini isteyerek insanları Allah'ın yoluna çağırmışlar ve onlara ahiret yurdunu hatırlatmışlardır. Allah, "Kitap'ta Musa'yı da zikret. Çünkü o, ihlasa erdirilmiş ve gönderilmiş (Resul) bir peygamberdi." (Meryem Suresi, 51) ayetiyle, Hz. Musa'nın yalnızca Kendi rızasını arayan bir kul olduğunu haber vermiştir. Ayrıca başka ayetlerde de, Hz. Musa'nın ve Hz. Harun'un, Allah'ın salih kullarından oldukları şöyle haber verilmiştir:

Andolsun, Biz Musa'ya ve Harun'a lütufta bulunduk. Onları ve kavimlerini o büyük üzüntüden kurtardık. Onlara yardım ettik, böylece üstün gelenler oldular. Ve ikisine anlatımı-açık kitabı verdik. Onları dosdoğru yola yöneltip-ilettik. Sonra gelenler arasında da ikisine (hayırlı ve şerefli bir isim) bıraktık. Musa'ya ve Harun'a selam olsun. Şüphesiz

Biz, ihsanda bulunanları böyle ödüllendiririz. Şüphesiz ikisi, Bizim mü'min olan kullarımızdandılar. (Saffat Suresi, 114-122)

Halkın Güvenliğini ve Huzurunu Tehdit Ettiği İftirası

Firavun'un kullandığı taktiklerden biri de Hz. Musa'yı ve Hz. Harun''u, kendi düşük aklınca, her fırsatta ülke ve halk için önemli bir tehlike gibi göstermekti. Bu yöndeki asılsız iftiralarıyla halkı, Hz. Musa aleyhine kışkırtmaya çalışıyordu. Öyle ki Firavun Hz. Musa'yı, insanları "yurtlarından sürüp çıkarmayı istemekle" suçlamıştı. Kuran ayetlerinde Allah, Firavun'un, halkının önde gelenlerine şöyle seslendiğini bildirir:

(Firavun,) Çevresindeki önde gelenlere: "Bu" dedi, "Doğrusu bilgin bir büyücüdür. Büyüsüyle sizi yurdunuzdan sürüp çıkarmak istiyor; ne buyurursunuz?" (Şuara Suresi, 34-35)

Bir başka ayette, ise Firavun'un Hz. Musa'yı ve yanındakileri, halkı yurtlarından sürüp çıkarmak için tuzak kurmakla suçladığı bildirilmektedir:

Firavun: "Ben size izin vermeden önce O'na iman ettiniz, öyle mi? Mutlaka bu, halkı burdan sürüp-çıkarmak amacıyla şehirde planladığınız bir tuzaktır. Öyleyse siz (buna karşılık ne yapacağımı) bileceksiniz." (Araf Suresi, 123)

Firavun'un bu akıl dışı iftirası ile halkın ve önde gelenlerin Hz. Musa'ya ve yanındakilere karşı cephe almalarını, onları halkın gözünde hain olarak göstermek istediği açıktır. Ancak, Allah'ın vaat ettiği gibi, müminlere kurulan tüm tuzaklar nasıl bozulduysa, Firavun'un bu tuzağı da bozulmuştur:

Sonunda Allah, onların kurdukları hileli-düzenlerinin kötülüklerinden onu korudu ve Firavun'un çevresini de azabın en kötüsü kuşatıverdi. (Mümin Suresi, 45)

Hz. Musa'nın "Büyücülük"le Suçlanması

Firavun kibirinden dolayı, Hz. Musa'nın getirdiği hak dini kabul etmemişti. Hz. Musa, Allah'ın varlığını ve kendisinin Allah'ın elçisi olduğunu göstermek için -Allah'ın izniyle- Firavun'a birçok mucize gösterdi. Firavun buna rağmen iman etmediği gibi, halkın da inanmasını engellemek için, Hz. Musa'yı büyücülükle ve sihir yapmakla suçladı. Böylelikle Hz. Musa'nın söylediklerinin ve yaptıklarının

doğru olmadığı, bunun sadece insanları etkilemek için kullanılan yalancı bir sihir olduğu izlenimi vermek istiyordu. Bu konu ayetlerde şöyle bildirilir:

Andolsun, Biz Musa'yı ayetlerimizle ve apaçık bir delille gönderdik; Firavun'a, Haman'a ve Karun'a. Ama onlar: (Bu,) Yalan söyleyen bir büyücüdür" dediler. (Mümin Suresi, 23-24)

Hz. Musa'nın ise, Firavun'un ve önde gelenlerin bu iftiralarına şöyle cevap verdiği haber verilmektedir:

Musa: "Size hak geldiğinde (böyle) mi söylersiniz? Bu bir büyü müdür? Oysa büyücüler, kurtuluşa ermezler" dedi. (Yunus Suresi, 77)

Büyücülük iftirası, Hz. Musa'dan önce ve sonra, birçok mümine atılmış iftiralardan biridir. İlerleyen bölümlerde "büyücülük" iftirasına uğramış diğer Müslümanlarla ilgili Kuran'da bildirilenler de aktarılacaktır.

Yalancılık İftirası

Musa, onlara apaçık olan ayetlerimizle geldiği zaman: "Bu, düzüp uydurulmuş bir büyüden başkası değildir. Biz geçmiş atalarımızdan bunu işitmedik" dediler. Musa dedi ki: "Rabbim, kimin kendisinden bir hidayetle geldiğini ve bu (dünya) yurdun(un) sonucunun kime ait olacağını daha iyi bilir. Gerçekten, zulmedenler, felah bulmazlar." Firavun dedi ki: "Ey önde gelenler, sizin için benden başka ilah olduğunu bilmiyorum. Ey Haman, çamurun üstünde bir ateş yak da, bana yüksekçe bir kule inşa et, belki Musa'nın ilahına çıkarım çünkü gerçekten ben onu yalancılardan (biri) sanıyorum." (Kasas Suresi, 36-38)

Firavun'un Hz. Musa'ya ve onun kendisine tebliğ ettiği dine karşı tavrı kuşkusuz son derece gafil ve zalimcedir. İnkarda bu derece ileri gitmiş olan bir insanın, gelen elçiyi kendi düşük aklınca karalamak ve onu yalanlamak için olmadık suçlamalarda bulunması ve alaycı tavırlar takınması ise hiç de şaşırtıcı değildir. Firavun, Hz. Musa'yı kendince güçsüzleştirmek ve anlattığı gerçeklere insanların inanmasını engellemek için, tüm bunların yalan olduğu iftirasını da kuşkusuz pervasızca atmaktadır. Oysa, Allah'ın elçilerini yalanlayanların ve onlara iftiraları ve yalanlamaları ile zorluk ve sıkıntı vermeye çalışanların sonu Kuran'da açık ve kesin olarak bildirilmektedir:

Andolsun, Biz her ümmete: "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, onlardan kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün. (Nahl Suresi, 36)

Yukarıdaki ayette de haber verildiği gibi, Allah'ın samimi, dürüst, candan, Allah'tan korkan ve Allah'ı çok seven kullarına karşı yapılan bu haksızlıklar, ne dünyada ne de ahirette karşılıksız kalmamaktadır. Nitekim Firavun'un ve çevresindekilerin dünyada uğradıkları belalar ve en sonunda ölümleri bunun en açık örneklerinden biridir. Allah, insanlara Firavun ve yakınlarının uğradığı sondan ders almayı hatırlatmıştır. Bu yüzden her insan için Kuran'da aktarılan bu olaylar ibret vesilesi olmalıdır:

O ve askerleri, yeryüzünde haksız yere büyüklendiler ve gerçekten Bize döndürülmeyeceklerini sandılar. Bunun üzerine, onu ve askerlerini tutup suya attık. Böylelikle zulmedenlerin nasıl bir sona uğradıklarına bir bak. (Kasas Suresi, 39-40)

İnsanların unutmaması gereken en önemli konulardan biri ise, Firavun'un ve onun yolunu izleyen inkarcıların dünyada uğradıkları azabın ahiretteki azap yanında çok küçük kaldığıdır. Dünyadayken Allah'ın ayetlerine karşı büyüklenen, Allah'ın elçilerine ve salih kullarına zorluk çıkaran, onlara iftiralar atan, tuzaklar kuran, dini yalanlayan, Allah'ın emrettiği ahlakı beğenmeyerek kendi çirkin ahlaklarını yaygınlaştırmaya çalışan insanları, ahirette zorlu bir azap beklemektedir:

Biz, onları ateşe çağıran önderler kıldık; kıyamet günü yardım görmezler. Bu dünya hayatında onların arkasına lanet düşürdük; kıyamet gününde ise, onlar çirkinleştirilmiş olanlardır. (Kasas Suresi, 41-42)

HZ. YUSUF'A ATILAN İFTİRALAR

Hz. Yusuf çocukluğundan itibaren pek çok iftiraya maruz kalmış ve kendisine defalarca tuzak kurulmuş peygamberlerden biridir. Çocukluk yıllarından itibaren, çok temiz ve güzel ahlaklı bir insan olmasına rağmen en yakınları tarafından bile zulüm görmüştür. Hatta kendi öz kardeşleri ona olan kıskançlıkları nedeniyle onu öldürmeye yeltenmişlerdir. Allah'tan korkan, daima

Allah'ın rızasını gözeten bu tertemiz insan, hırsızlık ve zina gibi her toplumda ayıplanarak kınanan suçlarla haksız yere itham edilmiş, suçsuzluğu açıkça ortada olmasına rağmen kendisine atılan iftira nedeniyle yıllarca hapiste tutulmuştur. İlerleyen satırlarda, inkarcıların iftiralarının Hz. Yusuf döneminde nasıl ortaya çıktığı, Kuran'da bildirilen ayetler doğrultusunda anlatılmaktadır.

Vezirin Karısının İftirası

Hz. Yusuf, daha küçük yaşta iken Allah'ın kendisine ilim verdiği peygamberlerden biridir. Kendisini kıskanan kardeşleri tarafından çocuk yaştayken bir kuyuya bırakılmış, kuyuda Hz. Yusuf'u bulan bir kafile, onu Mısırlı bir azize satmıştır. Yetişkin çağına eriştiğinde, yanında kaldığı vezirin karısı Hz. Yusuf'a çirkin teklifte bulunmuştur. Ancak imanı ve Allah korkusu nedeniyle, Hz. Yusuf kadının bu isteğini reddetmiştir. Reddedilen kadın, kendisinden kaçmak isteyen Hz. Yusuf'a arkadan yetişerek gömleğinden tutup çekmiş ve bu esnada Hz. Yusuf'un gömleği arkadan yırtılmıştır. Tam bu sırada kadının kocası olan vezirle karşılaşmışlar, bunun üzerine kadın kendi suçunu gizlemek için Hz. Yusuf'a iftira atmış; onu kendisinden "murad almak" istemekle suçlamıştır. Konu ile ilgili ayetler Kuran'da şu şekilde bildirilmiştir:

Erginlik çağına erişince, kendisine hüküm ve ilim verdik. İşte Biz, iyilik yapanları böyle ödüllendiririz. Evinde kalmakta olduğu kadın, ondan murad almak istedi ve kapıları sımsıkı kapatarak: "İsteklerim senin içindir, gelsene" dedi. (Yusuf) Dedi ki: "Allah'a sığınırım. Çünkü O benim efendimdir, yerimi güzel tutmuştur. Gerçek şu ki, zalimler kurtuluşa ermez." Andolsun kadın onu arzulamıştı, -eğer Rabbinin (zinayı yasaklayan) kesin kanıt (burhan)ını görmeseydi- o da (Yusuf da) onu arzulamıştı. Böylelikle Biz ondan kötülüğü ve fuhşu geri çevirmek için (ona delil gönderdik). Çünkü o, muhlis kullarımızdandı. Kapıya doğru ikisi de koştular. Kadın onun gömleğini arkadan çekip yırttı. (Tam) Kapının yanında kadının efendisiyle karşılaştılar. Kadın dedi ki: "Ailene kötülük isteyenin, zindana atılmaktan veya acı bir azaptan başka cezası ne olabilir?" (Yusuf Suresi, 22-25)

Kadının yalana dayalı bu suçlamasına karşı Hz. Yusuf gerçekleri söylemiş ve ayette bildirildiği gibi, "Onun kendisi benden murad almak istedi..." (Yusuf Suresi, 26) diyerek doğruyu anlatmış, bunun üzerine kadının yakınlarından bir kişi aralarında şahitlik etmiştir.

"... Eğer onun gömleği ön taraftan yırtılmışsa bu durumda kadın doğruyu söylemiştir, kendisi ise yalan söyleyenlerdendir. Yok eğer onun

gömleği arkadan çekilip yırtılmışsa, bu durumda kadın yalan söylemiştir ve kendisi doğruyu söyleyenlerdendir." (Yusuf Suresi, 26-27)

Ayette bildirildiği gibi gömleğinin arkadan yırtılmış olması Hz. Yusuf'un doğru söylediğinin açık bir delilidir. Ancak, iffetine dair apaçık deliller bulunmasına rağmen Hz. Yusuf zindana atılmıştır.

Burada Hz. Yusuf, Allah'tan korkmayan, mevki ve makam sahibi insanların tuzakları ile karşı karşıya kalmıştır. Hz. Yusuf, kadının istekleri ile zindan arasında seçim yapmak zorunda bırakılmıştır. Üstelik zindana atılabilmesi için de işlemediği bir suç üzerine yüklenmiştir. İtham edildiği bu suç ise toplum tarafından en çok ayıplanacak, dedikodusu en çok yapılacak "zina"dır. Böylesine çirkin bir iftiraya uğramasının nedeni ise "zina" yapmayı reddetmesi ve iffetli, üstün ahlaklı bir Müslüman olmasıdır. Hz. Yusuf'a uygulananlar, inkarcıların, samimi Müslümanları kendi çirkin yollarına döndürmek veya onları baskı ile hak olan dinden vazgeçirtmek için uyguladıkları "geleneksel" yöntemlerdendir.

Bu olayla ilgili dikkat çekici bir diğer konu ise şöyledir: Kadın Hz. Yusuf'u zinaya zorlamakta, yani onu kendi inançsız ve ahlaksız dünyasına katılmaya çağırmaktadır. Ama istediği gibi davranmadığı ve Allah'ın sınırlarını korumakta kararlı davrandığı için, Hz. Yusuf'u zina iftirası ile zindana attırmaktadır. Hz. Yusuf'un örneğinde görüldüğü gibi, inkarcılar çoğu zaman kendi işledikleri ve hayatlarının birer parçası olan suç ve ahlaksızlıklarla iman edenlere iftira eder ve bunun sonucunda onların cezalandırılmalarını sağlamaya çalışırlar.

Hz. Yusuf, kendisine bir düzen kurulduğunu bilmektedir, ancak Allah'ın hoşnutluğunu herşeyin üzerinde tutan her Müslüman gibi, o da, zindanı inkarcıların çağırdıkları ahlaksızlığa tercih etmiş ve uzun bir süre zindanda kalmıştır. Hz. Yusuf'un bu konuda Allah'a olan duası Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

(Yusuf) Dedi ki: "Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkarım) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum." Böylece Rabbi, duasını kabul etti ve onların hileli düzenlerini kendisinden uzaklaştırdı. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Yusuf Suresi, 33-34)

Bir insanın hiçbir maddi dayanağı olmadan, içinde bulunduğu toplumun önde gelen kişilerini karşısına alarak, sadece Allah'ı razı etmek için hapse girmeyi kabul etmesi, onun ne derece yüksek bir imana sahip olduğunun çok önemli bir göstergesidir.

Bu olaydaki şartları bir kez daha gözden geçirmekte fayda vardır. Hz. Yusuf iftiraya uğramıştır. İşlemediği bir suçtan ötürü onu mahkum etmişlerdir. Uzun bir süre hapiste kalacaktır. Çevresindeki insanlardan sürekli düşmanca ve adaletsiz tavırlar görmektedir. Zahire göre bakıldığında, onu temize çıkaracak herhangi bir kişi veya durum söz konusu değildir. Suçsuzluğu açıkça ortada olmasına rağmen Hz. Yusuf'u hapse atmakta kararlı olmaları, o dönemde hem büyük bir adaletsizliğin hüküm sürdüğünün, hem de iffetini korumaya çalışan bir insanın cahiliye toplumu içinde nasıl karşılık gördüğünün bir göstergesidir. Dikkat edilirse deliller ortaya konmuş olmasına rağmen toplum içindeki bu zulme izin verilmekte, çok iyi bildikleri halde insanların hiçbiri haklıdan yana olmamaktadır. Yapılan zulme rıza göstermekte, kendi menfaatlerini ön planda tutmakta ve suçsuz olmasına rağmen bir insanın zindana atılmasına razı olabilmektedirler. Bu durum ayette şu şekilde belirtilir:

Sonra onlar da (Yusuf'un iffetine ilişkin) delilleri görmelerinin ardından, mutlaka onu belli bir vakte kadar zindana atmak (görüşü) ağır bastı. (Yusuf Suresi, 35)

Sonuçta Hz. Yusuf zindanda yıllarca kalmıştır. (Yusuf Suresi, 42) Her ne kadar olayların dıştan görünüşü, açığa çıkarılması güç gibi görünse de, herşeyin özünü bilen müminler için durum böyle değildir. Müminler nasıl bir zorluk ve sıkıntı ile karşı karşıya gelirlerse gelsinler, daima Allah'a tevekkül ederler, hiçbir zaman ümitsizliğe kapılmazlar, her koşulda Allah'tan razı olurlar ve her olayda Allah'ın yarattığı bir güzellik ve hayır olduğuna kesin bir bilgiyle iman ederler. Gerçekten de Hz. Yusuf'un bir iftira sonucunda zindana atılması cahiliye bakış açısıyla bir olumsuzluk gibi görünse de, sonuç onun için hem dünyada hem de ahirette büyük bir hayra dönüşmüştür.

Zindanda bulunduğu dönemlerde, dönemin hükümdarı gördüğü bir rüyanın yorumlanmasını istemiştir. Hükümdarın hizmetinde çalışan ve yıllar önce Hz. Yusuf'la aynı zindanda kalan bir adam rüyanın yorumunu yapması için Hz. Yusuf'a başvurur. Hz. Yusuf'un zindanda tutulduğunun yıllar sonra hatırlanması, Allah'ın belirlediği kader doğrultusunda, bu şekilde gerçekleşir. Hz. Yusuf'un rüyaya getirdiği hikmet dolu yorum üzerine hükümdar onu huzuruna çağırır. Ancak Hz. Yusuf öncelikle kendisine atılan iftiranın araştırılmasını ve kendisinin kesin olarak temize çıkarılmasını ister. Ayette bu durum şu şekilde bildirilmiştir:

Hükümdar dedi ki: "Onu bana getirin." Ona elçi geldiğinde (Yusuf:) "Efendine (Rabbine) dön de ona sor: "Ellerini kesen o kadınların durumu neydi? Doğrusu benim Rabbim, onların hileli düzenlerini gerçekten bilendir." (Yusuf Suresi, 50)

Hükümdar olayın şahidi olan kadınları huzurunda toplamış ve kadınlar -vezirin karısı da dahil olmak üzere- Hz. Yusuf'un suçsuz olduğunu itiraf etmişler ve böylelikle Hz. Yusuf'un suçsuzluğu ortaya çıkmıştır. Ayette şöyle bildirilmektedir:

(Hükümdar topladığı o kadınlara:) "Yusuf'un nefsinden murad almak istediğinizde sizin durumunuz neydi?" dedi. Onlar: "Allah için, haşa" dediler. "Biz ondan hiçbir kötülük görmedik." Aziz (Vezir)in de karısı dedi ki: "İşte şu anda gerçek orta yere çıktı; onun nefsinden ben murad almak istemiştim. O ise gerçekten doğruyu söyleyenlerdendir." (Yusuf Suresi, 51)

Hz. Yusuf bu itiraf karşısında, ayette haber verildiği gibi, şunları söylemiştir:

..."Bu, (itiraf Vezirin) yokluğunda gerçekten kendisine ihanet etmediğimi ve gerçekten Allah'ın ihanet edenlerin hileli-düzenlerini başarıya ulaştırmadığını kendisinin de bilip öğrenmesi içindi." (Yusuf Suresi, 52)

Hz. Yusuf'un Allah'ın haram kıldığı bir hareketi yapmak yerine yıllarca zindanda kalmayı tercih etmesi, zina yaptığına dair iftiraya uğramasına rağmen güzel bir sabır ve teslimiyet göstermesi, kıyamete kadar bütün müminlere örnek olacak çok asil bir davranıştır. Allah, Hz. Yusuf'a gösterdiği üstün ahlak, tevekkül ve teslimiyetin ardından, zindandan çıktıktan sonra Mısır'da güç ve iktidar vermiştir. Bu elbette Hz. Yusuf'a Allah'ın dünyada vermiş olduğu bir karşılıktır. Allah, bunu ayetinde şu şekilde belirtmektedir:

İşte böylece Biz yeryüzünde Yusuf'a güç ve imkan (iktidar) verdik. Öyle ki, orada (Mısır'da) dilediği yerde konakladı. Biz kime dilersek rahmetimizi nasib ederiz ve iyilik yapanların ecrini kayba uğratmayız. Ahiretin karşılığı ise, iman edenler ve takvada bulunanlar için daha hayırlıdır. (Yusuf Suresi, 56-57)

Hz. Yusuf'un hayatında da örneğini gördüğümüz gibi, müminlere atılan iftira ne kadar çirkin olursa olsun, müminlerin aleyhine kurulan tuzak ne kadar güçlü olursa olsun, Allah'ın salih kulları er geç temize çıkarlar. Nitekim Müslümanlara karşı düzenlenen bu tür hileli düzenlerin başarıya ulaşamayacağı pek çok ayetle haber verilmiş ve Hz. Yusuf'un hayatı ile ilgili bu kıssa da tüm insanlara örnek ve ibret vesilesi olarak bildirilmiştir.

Hz. Yusuf'un Kardeşlerinin Hırsızlık İftirası

Kuran'da, kardeşlerinin, Hz. Yusuf'a karşı şiddetli bir kıskançlık besledikleri bildirilmektedir. Daha önce de belirtildiği gibi, bu kıskançlıkları

nedeniyle Hz. Yusuf'u küçük yaştayken bir kuyuya terk etmişler ve onun ailesinden ve sevdiği insanlardan kopmasına neden olmuşlardır.

Aradan uzun yıllar geçmiş; Hz. Yusuf, zindandan çıkıp, hükümdar tarafından hazinelerin başına geçirildikten sonra bir gün kardeşleri erzak almak için onun huzuruna çıkmışlar, ancak Hz. Yusuf'u tanımamışlardır. Hz. Yusuf kendisini sadece küçük kardeşine tanıtmış ve ona diğer kardeşlerinin yaptıklarına üzülmemesini söylemiştir. Kardeşinin yanında kalmasını istemiş ancak bulunduğu ülkenin kanunlarına göre onu yanında tutamayacağı için çok akılcı bir plan yapmıştır. Bu olaylar Kuran'da şöyle anlatılır:

Yusuf'un yanına girdikleri zaman, o, kardeşini bağrına bastı; "Ben" dedi. "Senin gerçekten kardeşinim. Artık onların yaptıklarına üzülme."Erzak yüklerini kendilerine hazırlayınca da, su kabını kardeşinin yükü içine bıraktı, sonra bir münadi (şöyle) seslendi: "Ey kafile, sizler gerçekten hırsızsınız." Onlara doğru yönelerek: "Neyi kaybettiniz?" dediler. Dediler ki: "Hükümdarın su tasını kaybettik, kim onu (bulup) getirirse, (ona armağan olarak) bir deve yükü vardır. Ben de buna kefilim." "Allah adına, hayret" dediler. "Siz de bilmişsiniz ki, biz (bu) yere bozgunculuk çıkarmak amacıyla gelmedik ve biz hırsız değiliz." "Öyleyse" dediler. "Eğer yalan söylüyorsanız (bunun) cezası nedir?" Dediler ki: "Bunun cezası, (su tası) yükünde bulunanın kendisidir. İşte Biz zulmedenleri böyle cezalandırırız." Böylece (Yusuf) kardeşinin kabından önce onların kablarını (yoklamaya) başladı, sonra onu kardeşinin kabından çıkardı. İşte Biz Yusuf için böyle bir plan düzenledik. (Yoksa) Hükümdarın dininde (yürürlükteki kanuna göre) kardeşini (yanında) alıkoyamazdı. Ancak Allah'ın dilemesi başka. Biz dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Ve her bilgi sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır. (Yusuf Suresi, 69-76)

Hz. Yusuf yıllarca görmediği kardeşini bu yöntemle yanında tutabilmiştir. Ancak, Hz. Yusuf'un kıskanç ve merhametsiz kardeşleri, konuşmalarının arasına sıkıştırdıkları bir cümle ile Hz. Yusuf'a gıyabında iftira atmışlar ve onu da, büyük bir akılsızlık göstererek, haksız yere hırsızlıkla suçlamışlardır. Ayette kardeşlerinin bu iftirası şöyle bildirilir:

Dediler ki: "Şayet çalmış bulunuyorsa, bundan önce onun kardeşi de çalmıştı." Yusuf bunu kendi içinde saklı tuttu ve bunu onlara açıklamadı (ve içinden): "Siz daha kötü bir konumdasınız" dedi. "Sizin düzmekte olduklarınızı Allah daha iyi bilir." (Yusuf Suresi, 77)

İnkarcıların ve münafıkların müminlere duydukları kin ve haset öyle büyüktür ki, Hz. Yusuf'un kardeşlerinde de görüldüğü gibi, her fırsatta onları incitmeye, açıkça veya gıyablarında iftiralarla karalamaya ve küçük düşürmeye çalışırlar. Ancak herşeyin özünü bilen, gerçekleri görebilen, daima Allah'ın emirleri doğrultusunda düşünen müminler, tüm bunlara güzel bir sabırla ve neşeyle karşılık verirler. Allah'ın daima kendileriyle birlikte olduğuna gönülden inanır, bu inancın teslimiyetini ve tevekkülünü yaşarlar. İşte Hz. Yusuf'un yukarıda aktardığımız hayatı da bu tevekkül, teslimiyet ve üstün ahlakın güzel bir örneğidir.

HZ. MERYEM'E ATILAN İFTİRA

Kuran'da anlatılan kıssalara baktığımızda, salih Müslümanların genellikle en titiz oldukları konulara yönelik iftiralarla karşılaştıklarını görürüz. Allah'a iman eden insanların karşılaştıkları bu gibi iftiraların başlıcalarından biri de, iffetsizlik iftirasıdır. Önceki sayfalarda gördüğümüz gibi, Hz. Yusuf, iffetini bu kadar korumasına rağmen, inkar edenlerin çirkin ahlaklarının neticesinde iffetsizlik suçlaması ile karşılaşmıştır. Üstün ahlakı ile asla bağdaşmayan bu iftira ile insanların gözünde küçük düşürülmeye çalışılmıştır. Ama biraz önce de belirttiğimiz gibi Allah, onu temize çıkarmış ve suçsuzluğunu diğer insanların da görmesini sağlamıştır.

Hz. Yusuf'un maruz kaldığı iffetsizlik iftirasının bir benzeri, tarihte Müslüman kadınlara yönelik olarak da yapılmıştır. Hz. Meryem, Allah'a olan imanı, samimiyeti, temizliği, iffeti ve güzel ahlakı ile Allah'ın alemlerin kadınlarına örnek olarak gösterdiği mübarek bir insandır. Allah, Hz. Meryem'in melekler aracılığıyla nasıl müjdelendiğini bir ayetinde şöyle bildirir:

Hani melekler: "Meryem, şüphesiz Allah seni seçti, seni arındırdı ve alemlerin kadınlarına üstün kıldı," demişti. (Al-i İmran Suresi, 42)

Ailesinden kopup Doğu tarafına çekilen Hz. Meryem'e Allah Kendi katından Cebrail'i göndermiştir. Cebrail kendisine güzel bir insan kılığında görünmüş ve Allah'ın vaadini gerçekleştirmek üzere gönderilmiştir. Bu gelişmeler Kuran'da şu şekilde anlatılmaktadır:

Kitap'ta Meryem'i de zikret. Hani o, ailesinden kopup doğu tarafında bir yere çekilmişti. Sonra onlardan yana (kendini gizleyen) bir perde çekmişti. Böylece ona Ruhumuz (Cibril'i) göndermiştik, o da, düzgün bir beşer kılığında görünmüştü. Demişti ki: "Gerçekten ben,

senden Rahman (olan Allah)a sığınırım. Eğer takva sahibiysen (bana yaklaşma)." Demişti ki: "Ben, yalnızca Rabbinden (gelen) bir elçiyim; sana tertemiz bir erkek çocuk armağan etmek için (buradayım)." O: "Benim nasıl bir erkek çocuğum olabilir? Bana hiçbir beşer dokunmamışken ve ben azgın utanmaz (bir kadın) değilken" dedi. "İşte böyle" dedi. "Rabbin, dedi ki: -Bu Benim için kolaydır. Onu insanlara bir ayet ve Bizden bir rahmet kılmak için (bu çocuk olacaktır)." Ve iş de olup bitmişti. (Meryem Suresi, 16-21)

Görüldüğü gibi Hz. Meryem, Allah'ın dilemesi ile babasız bir çocuk dünyaya getirmiştir. Çocuğu ile birlikte kavminin içine girdiğinde ise, büyük bir tepki almış ve dönemin inkarcıları son derece çirkin ve akılsızca bir tutum sergileyerek bu tertemiz insana iftira atmışlardır. Kuran 'da şöyle bildirilmektedir:

Böylece onu taşıyarak kavmine geldi. Dediler ki: "Ey Meryem, sen gerçekten şaşırtıcı bir şey yaptın." "Ey Harun'un kız kardeşi, senin baban kötü bir kişi değildi ve annen de azgın, utanmaz (bir kadın) değildi." (Meryem Suresi, 27-28)

Ancak kavminin her türlü iftirasına, suçlamasına ve çirkin davranışına rağmen, Hz. Meryem tevekküllü ve sabırlı tavrından asla ödün vermemiş, Allah'ın yardımının hep yanında olduğunu bilerek hareket etmiştir. Allah'ın emri ile konuşma orucu tutarak kavmi ile bir süre konuşmamıştır. Onun yerine henüz beşikte olan Hz. İsa, Allah'ın izniyle konuşmuş ve Allah'ın bir mucizesi olduğunu insanlara göstermiştir.

Aslında kavmi, Hz. Meryem'in iffetinin ve temizliğinin farkındadır. Ancak, Hz. Meryem'in kendi batıl dinlerinden uzaklaşarak Müslüman olması bu insanların hoşuna gitmemiştir. Ayrıca beşikte iken konuşarak peygamber olduğunu müjdeleyen İsa Peygamberin annesi olması da, inkarcıların akılsızca alaylarının, dedikodularının ve iftiralarının bir nedenidir. Oysa o dönemde Hz. Meryem'e dilleri ile sataşanların hepsi yaptıklarının karşılığını dünyada da ahirette de azap olarak almışlardır. Hz. Meryem'e yöneltikleri iftiralar ise boşa gitmiş, ne Hz. Meryem'e ne de Hz. İsa'ya bir zarar verebilmişlerdir. Allah, onları tüm insanların gözünde temize çıkarmış, Hz. Meryem'i Kuran'da överek insanlara tanıtmıştır. Bugün her dinden insan Hz. Meryem'i saygı ve sevgi ile anmaktadır. Hz. Meryem'den söz edilen ayetlerden biri de şöyledir:

İmran'ın kızı Meryem'i de (zikret). Ki o kendi ırzını korumuştu. Böylece Biz ona ruhumuzdan üfledik. O da Rabbinin kelimelerini ve

kitaplarını tasdik etti. O, (Rabbine) gönülden bağlı olanlardandı. (Tahrim Suresi, 12)

Ancak burada Hz. Meryem'e iftira atanların uğrayacakları sonu bilmek de önemlidir. Gerek Hz. Meryem zamanında, gerekse ondan sonra yaşayan kuşaklarda birçok inkarcı insan Hz. Meryem'e ve onun iffeti hakkında kendi düşük akıllarınca çeşitli yorumlarda bulunmuşlardır. İşte Hz. Meryem'e iftira atan bu gibi kimselerin Allah Katında alacağı karşılık ayetlerde şöyle bildirilmiştir:

Onların kendi sözlerini bozmaları, Allah'ın ayetlerine karşı inkâra sapmaları, peygamberleri haksız yere öldürmeleri ve: "Kalplerimiz örtülüdür" demeleri nedeniyle (onları lanetledik.) Hayır; Allah, inkârları dolayısıyla ona (kalplerine) damga vurmuştur. Onların azı dışında, inanmazlar. (Bir de) İnkâra sapmaları ve Meryem'in aleyhinde büyük bühtanlar söylemeleri. Ve: "Biz, Allah'ın Resulü Meryem oğlu Mesih İsa'yı gerçekten öldürdük" demeleri nedeniyle de (onlara böyle bir ceza verdik.)… (Nisa Suresi, 155-157)

MÜMİNLERE ATILAN ZİNA İFTİRASI

Hz. Muhammed (sav) döneminde de Müslümanlara karşı iffete ilişkin iftiralar devam etmiş, bu iftiralar Hz. Meryem'in veya Hz. Yusuf'un maruz kaldıklarından pek farklılık göstermemiştir.

Mümin topluluğunun arasından çıkan bazı kimseler, mümin bir kadına çirkin bir iftira atarak oldukça büyük bir hataya düşmüşlerdir. Bir insana iftira atmak, o kişi hakkında bilgisizce yalan söylemek cahil bir insan için oldukça kolaydır. Ama iftiranın Allah Katındaki karşılığı son derece zorludur. Genellikle inkarcılar bu zorlu karşılığı fark edemez, bunu kendilerinden çok uzak görürler. Ancak Allah, sarf edilen tek bir sözü dahi unutmaz ve şaşırmaz. Dünya hayatında, temiz, namuslu, şerefli insanları iftiralarıyla karalamayı kolay görenler, eğer bu tutumlarından vazgeçmezlerse, ahirette bu suçları hatırlatıldığında ve alacakları karşılık kendilerine gösterildiğinde telafisi olmayan büyük bir pişmanlık ve derin bir acı duyacaklardır. Allah ayetlerinde mümin kadınlara iftira atanların ahirette karşılaşacakları durumu şöyle bildirmiştir:

Namus sahibi, bir şeyden habersiz, mü'min kadınlara (zina suçu) atanlar, dünyada ve ahirette lanetlenmişlerdir. Ve onlar için büyük bir azab vardır. O gün, kendi dilleri, elleri ve ayakları aleyhlerinde yaptıklarına dair şahitlikte bulunacaklardır. O gün, Allah hak ettikleri cezayı eksiksiz verecektir ve onlar da Allah'ın hiç şüphesiz hak olduğunu bileceklerdir. (Nur Suresi, 23-25)

HZ. SÜLEYMAN'A ATILAN İFTİRA

Hz. Süleyman, Kuran'da da bildirildiği gibi çok büyük bir mülkün ve zenginliğin sahibiydi. Allah Kuran'da, Hz. Süleyman'ın sahip olduğu zenginlik ve iktidarla ilgili birçok bilgi vermiştir. Hz. Süleyman ise, tüm bu zenginliği Allah'ı zikretmek için istemiş ve sahip olduklarının tamamının Allah'ın bir lütfu olduğunu bilerek daima Rabbimize şükretmiştir.

Bakara Suresi'nde, Allah'ın Kitabını yalanlayanların, Hz. Süleyman'ın sahip olduğu mülk hakkında şeytanların söylediklerine inandıkları bildirilmektedir. Konuyla ilgili ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Ne zaman onlara Allah Katından yanlarındakini doğrulayan bir elçi gelse, kitap verilenlerden birtakımı, sanki bilmiyorlarmış gibi Allah'ın Kitabını arkalarına attılar. Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkar etmedi; ancak şeytanlar inkar etti... (Bakara Suresi, 101-102)

İnkarcılar, iftiracılar ve müminler aleyhinde fitne çıkarmak isteyenler ise, Hz. Süleyman'ın mülkü aleyhinde yalanlar üretmişlerdir.

Oysa Hz. Süleyman, yukarıda da belirtildiği gibi zenginliğin Allah'ın verdiği bir nimet olduğunu bilen ve her an Allah'a kendisine verdiği nimetler için şükreden salih bir peygamberdir. Zenginliğini ve gücünü ise daima Allah'ın rızasına uygun olarak kullanmıştır.

Bazı insanların Hz. Süleyman'ın tavrı hakkında asılsız iddialarla ortaya çıkmalarının asıl nedeni ise din ahlakına karşı olmalarıdır. Müminleri, özellikle Allah'ın elçilerini kendi düşük akıllarınca iftiralarla karalamaya çalışmak iftiracıların kasıtlı olarak başvurdukları bir yoldur. Böylelikle, insanların elçilere ve müminlere güvenmelerini ve onları dinlemelerini engelleyeceklerini zannederler. Ancak Allah her zaman inkarcıların bu tuzaklarını bozmuş, iman edenleri her türlü iftiradan temizlemiştir.

Ayrıca Müslümanlar inkarcıların kendilerine yönelttikleri iftiralara sabrederek, her türlü şartta Allah'a olan tevekkül ve teslimiyetlerini göstererek

ahiretteki derecelerini artırmışlardır. İnkarcıların onlara zarar vermek için giriştikleri her çaba boşa çıkmış; aksine tüm bunlar müminlerin ebedi güzelliklerle, nimetlerle ödüllendirilmelerine vesile olmuştur.

İNKARCILARIN MÜSLÜMANLARA YÖNELİK ALAY DOLU İFTİRALARI

Daha önce de söz ettiğimiz gibi, inkarcılar, iman edenlerin Allah'ın dinini anlatmalarını ve insanların onların tebliğ ettikleri gerçekleri dinlemelerini kendilerince engellemek için türlü yollar denerler; iftira da bu yollardan biridir. Önceki sayfalarda tarih boyunca Allah'ın elçilerine ve salih müminlere atılan iftiralarla ilgili Kuran'da bildirilen kıssalardan bazı örnekler verdik. İlerleyen sayfalarda ise, "… sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz…" (Al-i İmran Suresi, 186) ayetinin bir tecellisi olarak, inkarcıların iman edenleri kendilerince aşağılamak için söyledikleri bazı yalanlardan söz edeceğiz. Allah'a ve dine karşı olan insanların, müminleri kendi akıllarınca incitmek ve onları diğer insanların gözünde küçük düşürmek kastıyla, hakaret tarzında sözler sarf ettiklerini; ancak bu çabalarının asla başarıya ulaşamadığını anlatacağız.

Şımarıklık ve Kendini Beğenmişlik Yalanı

Tarih boyunca salih Müslümanlara en çok yöneltilen haksız iftiralardan biri, şımarıklık ve kendini beğenmişlik yalanıdır. Her toplumda kötü bilinen bu özelliklerin müminlere iftira olarak yöneltilmesinin nedeni yine aynıdır; halkın müminlerin ahlakına tabi olmalarını engellemek… İnsanlar doğal olarak şımarık ve kendini beğenmiş kişilere karşı antipati duyarlar ve onlarla beraber olmak, onlara benzemek istemezler. İnkarcılar da insanların bu psikolojilerinden yararlanabilmek için, müminleri kendi düşük akıllarınca kibirle, şımarıklıkla suçlarlar. Oysa her mümin herşeyin sahibinin Allah olduğuna iman eder, bu gerçeğin bilinciyle mütevazı ve güzel huyludur.

Bu yönde hiçbir dayanağı olmayan haksız iftiraya maruz kalan elçilerden biri Hz. Salih'tir:

Semud (kavmi) de uyarıları yalanladı. Dediler ki: "Bizden biri olan bir beşere mi uyacağız? Bu durumda gerçekten biz bir sapıklık (delalet) ve çılgınlık içinde kalmış oluruz." "Zikr (vahy) içimizden ona mı bırakıldı? Hayır, o çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarıktır." Onlar yarın, kimin çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarık olduğunu bilip-öğreneceklerdir. (Kamer Suresi, 23-26)

Bu ayetlerde görüldüğü gibi Hz. Salih'in kavmi, içlerinden bir insana Allah'ın lütufta bulunmasını, ona elçilik görevi vermesini kıskanmışlardır. Bundan dolayı iman sahibi, tevazulu, ihlaslı ve güzel ahlaklı mübarek bir peygambere, kendilerini hak dine, güzel ahlaka, doğru yola davet ettiği için kin

duymuşlar, aleyhinde yalanlar uydurmuşlardır. Allah'ın salih kullarına böyle ağır ve incitici sözler söylemek, onlara ve çevrelerindeki insanlara sıkıntı vermeye çalışmak, inkarcılara kolay görünüyor olabilir. Ancak bu insanlar unutmamalıdırlar ki, her kim böyle bir kötülük işlediyse ve yaptığından dolayı tevbe etmediyse, karşılığını hem dünyada hem de ahirette misliyle almıştır. Geçmişte yaşayıp, peygamberlere ve elçilere sözleriyle zarar vermeye çalışan hiç kimse dünyadaki ve ahiretteki azaptan kurtulamamıştır. Allah, Hz. Salih'e zorluk çıkaran Semud kavminin sonunu şöyle bildirir:

Şu halde Benim azabım ve uyarmam nasılmış? Çünkü Biz onların üzerine bir tek çığlık gönderdik. Böylece onlar, ağıldaki çalı-çırpı olan kuru ot gibi oluverdiler. (Kamer Suresi, 30-31)

Delilik İftirası

Daha önce de belirtildiği gibi, tarih boyunca inkarcılar Allah'ın elçilerine olan düşmanlıklarını ve kinlerini hep benzer yöntemlerle fiiliyata dökmüşlerdir. Hz. Yusuf, Hz. Meryem ve Peygamberimiz (sav) döneminde sahabelere iffetleri ile ilgili iftira atılması, bunun inkarcıların klasik bir yöntemi olduğunu gösterir. Her dönemde inkarcıların sıklıkla başvurdukları başka bir yöntem ise elçileri deli olmakla itham etmeleridir. Hz. Muhammed (sav) de dahil olmak üzere birçok elçi, Allah'a ve dine olan bağlılıkları nedeni ile aynı iftira ile karşılaşmışlardır. Allah ayetlerinde, elçilerin delilikle itham edilmelerinin nedenini şöyle bildirir:

Ya da kendi elçilerini tanımadılar mı ki, şimdi onu inkar ediyorlar? Yahut: "Onda bir delilik var" mı diyorlar? Hayır, o, onlara hak ile gelmiş bulunmaktadır ve onların çoğu hakkı çirkin karşılıyorlar. Eğer hak, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olsaydı hiç tartışmasız, gökler, yer ve bunların içinde olan herkes (ve herşey) bozulmaya uğrardı. Hayır, Biz onlara kendi şan ve şeref (zikir)lerini getirmiş bulunuyoruz, fakat onlar kendi zikirlerinden yüz çeviriyorlar. (Müminun Suresi, 69-71)

İnkar edenlerin elçilere karşı tutumlarının nedeni, yukarıdaki ayetlerde de belirtildiği gibi, elçilerin getirdikleri gerçeklerin bu insanların dünyevi istek ve çıkarları ile çatışmasıdır. Allah'ın elçileri, bu insanlardan hiçbir karşılık beklememelerine rağmen, sanki onları büyük bir borç altına sokuyorlarmış gibi elçileri kendi akıllarınca susturmaya ve hatta canlarına kastederek tamamen yok etmeye çalışmışlardır. Oysa, inkarcı topluluğun kendilerine gelen elçiyi konuşturmamaları veya onu dinlememeleri, inkarcıların ahiret hayatında karşılaşacakları sonu değiştirmeyecektir. Allah yukarıdaki ayetlerin devamında şöyle bildirir:

Yoksa sen onlardan haraç mı istiyorsun? İşte Rabbinin haracı (dünya ve ahiret armağanı) daha hayırlıdır. O, rızık verenlerin en hayırlısıdır. Gerçekten sen onları dosdoğru olan bir yola çağırıyorsun. Ancak ahirete inanmayanlar, şüphesiz yoldan sapanlardır. (Müminun Suresi, 72-74)

İnkarcıların Allah'ın gönderdiği elçileri delilikle itham etmeleri, adeta bir miras gibi nesilden nesile, kavimden kavime aktarılmıştır. Her dönemde peygamberler ve onların ardından hak dini tebliğ eden Müslümanlar benzer iftiralarla karşılaşmışlardır. Ancak dini inkar edenlerin tüm çabalarına rağmen bu salih insanların, Allah'ın hak yolundan dönmedikleri Kuran'da bildirilmiştir. Kuran'da delilik suçlaması ile karşılaştıkları haber verilen elçilerle ilgili bazı ayetler şöyledir:

Hz. Muhammed (sav)

Onlar: "Ey kendisine kitap indirilen (Muhammed). Gerçekten sen cinlenmiş (bir deli)sin," dediler. (Hicr Suresi, 6)

O inkar edenler, zikri (Kur'an'ı) işittikleri zaman, seni neredeyse gözleriyle devireceklerdi. "O, gerçekten bir delidir" diyorlar. (Kalem Suresi, 51)

Sonra, ondan yüz çevirdiler ve dediler ki: "(Bu,) Öğretilmiştir, bir delidir." (Duhan Suresi, 14)

Hz. Hud

Kavminin önde gelenlerinden inkar edenler dediler ki: "Gerçekte biz seni 'aklî bir yetersizlik' içinde görüyoruz ve doğrusu biz senin yalancılardan olduğunu sanıyoruz." (Hud:) "Ey kavmim" dedi. "Bende 'akıl yetersizliği' yoktur; ama ben gerçekten alemlerin Rabbinden bir elçiyim" dedi. "Size Rabbimin risaletini tebliğ ediyorum. Ben sizin için güvenilir bir öğütçüyüm." (Araf Suresi, 66-68)

Hz. Nuh

"O, kendisinde delilik bulunan bir adamdan başkası değildir, onu belli bir süre gözetleyin." Rabbim" dedi (Nuh). "Beni yalanlamalarına karşılık, bana yardım et." (Müminun Suresi, 25-26)

Kendilerinden önce Nuh kavmi de yalanlamıştı; böylece kulumuz (Nuh)u yalanladılar ve: "Delidir" dediler. O 'baskı altına alınıp engellenmişti.' (Kamer Suresi, 9)

Hz. Musa

(Firavun) Dedi ki: "Şüphesiz size gönderilmiş bulunan elçiniz, gerçekten bir delidir." (Şuara Suresi, 27)

Yukarıda yer verdiğimiz ayetlerde de görüldüğü gibi inkarcılar Allah'ın gönderdiği peygamberleri delilik, akli yetersizlik, cinlenmiş olmak gibi sıfatlarla kendi düşük akıllarınca küçük düşürmeye çalışmışlardır. Buradaki amaçları yine her zamanki gibi doğru olanı, hak dini inkar edebilmek, dünyada kendi istek ve

tutkularına göre yaşayabilmek, kendilerini başıboş kabul edebilmek için, elçilerin anlattıklarını yalanlamak istemeleridir.

Ancak elçileri delilikle itham edenlerin ve onlara dilleriyle sıkıntı ve zorluk yaşatmaya çalışanların uğradıkları son da, daima iftiraları gibi birbiriyle benzer olmuştur. Allah, Hz. Musa'yı büyücü veya deli olmakla suçlayan Firavun'un sonunu Kuran'da şöyle bildirir:

Fakat o, 'bütün kişisel ve askeri gücüyle' yüz çevirdi ve: "(Bu,) Ya bir büyücü veya bir delidir" dedi. Bunun üzerine, Biz onu ve ordularını yakalayıp denize attık; (ki o,) 'kınanacak işler yapıyordu.' (Zariyat Suresi, 39-40)

Sapkınlık İftirası

Kuran'da birçok elçinin, inkarcıların büyük bir iftirası olarak "sapkın" olmakla suçlandığı da bildirilir. İnkarcılar, Allah'a ve ahiret gününe iman etmemelerine rağmen, elçilere karşı gelirken, kendilerince halkı etkileyebilmek için, iman ediyormuş gibi bir görü-nüm sergilemeye çalışırlar. Elçileri ise, kendi düşük akıllarınca, halkın inançlarını bozmaya çalışan, dine batıl uygulamalar getiren insanlar gibi göstermek isterler. Oysa elçiler Allah Katında hak olan dini tebliğ eden, hurafeleri ve batıl inançları ortadan kaldıran tertemiz insanlardır. İnkarcıların bu iftiralarındaki amaçları ise kendilerince elçileri halkın gözünde güvenilmez ve "din kisvesi altında çıkar arayan" insanlar gibi göstermeye çalışmaktır. Açık birer yalan olan bu iftiralarının hiçbir neticeye ulaşmayacağı ise açıktır. Firavun ve çevresindekiler de, Hz. Musa ve Hz. Harun için benzer bir yönteme başvurmuşlardır:

Dediler ki: "Bunlar her halde iki sihirbazdır, sizi sihirleriyle yurdunuzdan sürüp-çıkarmak ve örnek olarak tutturduğunuz yolunuzu (dininizi) yok etmek istemektedirler." "Bundan ötürü, tuzaklarınızı biraraya getirin, sonra gruplar halinde gelin; bugün üstünlük sağlayan, gerçekten kurtuluşu bulmuştur." (Taha Suresi, 63-64)

Bir başka ayette ise Firavun'un tüm dinsizliğine ve zalimliğine rağmen şöyle dediği bildirilmektedir:

Firavun dedi ki: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine yalvarıp-yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum." (Mümin Suresi, 26)

Firavun'un bu sözlerinde samimi olmadığı, ancak bunu halkın gözünü boyamak için söylediği açıktır. Çünkü asıl din ahlakını ortadan kaldırmak isteyen, yeryüzünde fesat ve bozgunculuk çıkaran, insanlara zulmeden kendisidir.

Hz. Musa dışında da pek çok elçi benzer yalanlarla iftiraya maruz kalmıştır. Bu mübarek elçilerden biri de Hz. Nuh'dur. Ayetlerde şu şekilde bildirilmektedir:

Kavminin önde gelenleri: "Gerçekte biz seni açıkça bir 'şaşırmışlık ve sapmışlık' içinde görüyoruz" dediler. O: "Ey kavmim, bende bir 'şaşırmışlık ve sapmışlık' yoktur; ama ben alemlerin Rabbinden bir elçiyim." dedi. (Araf Suresi, 60-61)

Kavimleri tarafından aynı yalanlarla suçlanan elçilerden ve salih Müslümanlardan bazıları ise Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Dediler ki: "Ey Salih, bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin. Atalarımızın taptığı şeylere tapmaktan sen bizi engelleyecek misin? Doğrusu biz, senin bizi davet ettiğin şeyden kuşku verici bir tereddüt içindeyiz." (Hud Suresi, 62)

Doğrusu, 'suç ve günah işleyenler,' kimi iman edenlere gülüp-geçerlerdi. Yanlarına vardıkları zaman, birbirlerine kaş-göz ederlerdi. Kendi yakınlarına döndükleri zaman neşeyle dönerlerdi. Onları gördükleri zaman ise: "Bunlar elbette şaşkın-sapıklardır" derlerdi. (Mutaffifin Suresi, 29-32)

Elbette asıl şaşkınlık ve sapkınlık içinde olanlar, Allah'ın elçilerine karşı çıkan, Allah'ın varlığını ve ahireti inkar eden, tertemiz, imanlı, dürüst ve samimi insanlara iftiralar atarak zulmedenlerdir. Allah asıl dünya hayatına dalan, burada ahireti unutarak kendisine anlatılanları duymazlıktan, gösterilen delilleri görmezlikten gelen inkarcıların "şaşkın bir sapık" olduğunu Kuran'da şöyle buyurmuştur:

Kim bunda (dünyada) kör ise, O, ahirette de kördür ve yol bakımından daha 'şaşkın bir sapıktır.' (İsra Suresi, 72)

Büyücülük İftirası

Geçmişte elçilere en çok yöneltilen iftiralardan bir diğeri de -önceki sayfalarda Hz. Musa'nın hayatında da gördüğümüz gibi- büyücülük yalanıdır. İlginçtir ki, farklı dönemlerde ve farklı toplumlarda yaşamış olmalarına rağmen,

birçok elçiye aynı yalanla iftira atılmıştır. Allah bir ayetinde inkar edenlerin iman edenlere yönelttikleri büyücülük suçlamasını alışkanlık haline getirdiklerini şöyle bildirir:

İşte böyle; onlardan öncekiler de bir elçi gelmeyiversin, mutlaka: "Büyücü ve cinlenmiş" demişlerdir. Onlar bunu (tarih boyunca) birbirlerine vasiyet mi ettiler? Hayır; onlar, 'azgın ve taşkın (tağiy)' bir kavimdirler. (Zariyat Suresi, 52-53)

İçlerinden çıkan bir insanın kendilerine Allah'ın dinini anlatmasını bir türlü kabullenemeyen inkarcılar, büyücülük yalanına başvurarak, kendilerince insanların elçiden çekinerek ondan uzak durmalarını sağlamak isterler. Elçilerin samimi ve hikmetli konuşmalarını dinleyen, onların Allah'a ve dine bağlılıklarını gören ve güzel ahlaklarına şahit olan vicdanlı ve akıllı insanlar, elçilere bağlanmışlar ve onlara biat etmişlerdir. İnkar edenler bu salih insanların güçlü bağlılıklarını kendi düşük akıllarınca önemsiz ve değersiz göstermek, diğer insanların da elçilere bağlanmalarını engellemek için, onlara bu yalanı yöneltmişlerdir. Kuran'da Hz. Muhammed (sav) de dahil olmak üzere birçok elçi için söylenen büyücülük iftiraları şöyle bildirilir:

İçlerinden bir adama: "İnsanları uyar ve iman edenlere, muhakkak kendileri için Rableri Katında 'gerçek bir makam' olduğunu müjde ver" diye vahyetmemiz, insanlara şaşırtıcı mı geldi? İnkar edenler: "Gerçekten bu, açıkça bir büyücüdür" dediler. (Yunus Suresi, 2)

İçlerinden kendilerine bir uyarıcının gelmesine şaştılar. Kafirler dedi ki: "Bu, yalan söyleyen bir büyücüdür. İlahları bir tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu, şaşırtıcı bir şey." (Sad Suresi, 4-5)

İnkar edenler, elçilere büyücü diye iftira atmalarının dışında, elçilerin kendilerinin de büyülenmiş olduğu yalanını söyleyecek kadar ileri gitmişlerdir.. Elçilere "büyülenmiş" iftirasının atıldığını bildiren ayetlerden bazıları şöyledir:

Biz onların seni dinlediklerinde ne için dinlediklerini, gizli konuşmalarında da o zalimlerin: "Siz büyülenmiş bir adamdan başkasına uymuyorsunuz" dediklerini çok iyi biliriz. (İsra Suresi, 47)

Dediler ki: "Sen ancak büyülenmişlerdensin. Sen yalnızca bizim benzerimiz olan bir beşerden başkası değilsin; eğer doğru sözlü isen, bu durumda bir ayet (mucize) getir-görelim." (Şuara Suresi, 153-154)

... Zulmedenler dedi ki: "Siz olsa olsa, ancak büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz." (Furkan Suresi, 8)

Yukarıdaki ayetlerin devamında Allah'ın, elçileri büyücülükle ve büyülenmiş olmak yalanıyla karalamaya çalışan insanlara verdiği cevap ise şöyle bildirilmektedir:

Sana nasıl örnekler vererek saptıklarına bir bak, artık onların bir yola güçleri yetmemektedir. (İsra Suresi, 48)

Bir bak; senin için nasıl örnekler verdiler de böylece saptılar. Artık onlar hiçbir yol bulamazlar. (Furkan Suresi, 9)

İnkarcıların Alay ve Kin Dolu Sözleri

Tarihte pek çok örneği görüldüğü gibi, Allah'ın elçilerine ve onlara uyan müminlere karşı büyük bir öfke duyan, Allah'ın onlara verdiği maddi ve manevi zenginliklere, güzelliklere haset eden inkarcıların büyük kısmı, müminlere en incitici, en hakaret dolu sözleri söylemişlerdir. İnkarcıların müminlere yönelttikleri bu tür sözlerden bazıları bir ayette şöyle bildirilmiştir:

Kavminden, ileri gelen inkarcılar: "Biz seni yalnızca bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz; sana, sığ görüşlü olan en aşağılıklarımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz ve sizin bize bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine, biz sizi yalancılar sanıyoruz" dedi. (Hud Suresi, 27)

Firavun'un Hz. Musa'ya karşı kullandığı ve kendi düşük aklının göstergesi olansaldırgan üslup da, inkarcıların içlerinde besledikleri kinin bir dışavurumudur. Ayetlerde şu şekilde bildirilmektedir:

Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?" "Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir." (Zuhruf Suresi, 51-52)

Firavun, yukarıdaki ayetlerde de belirtildiği gibi, Allah'ın elçisi olan Hz. Musa'ya karşı son derece seviyesiz sözler kullanmıştır. Tek kıstası dünyevi ve maddi değerler olan Firavun, bir insanın üstünlüğünün, sahip olduğu mallarda, mevki ve makamda olamayacağını anlayamayacak kadar akılsız ve vicdansızdır. Sözlerinden, Firavun'un insanları dahil oldukları sosyal sınıfa ve zenginliklerine göre sınıflandıran, onların bazı fiziksel eksiklikleri ile alay edebilen, son derece basit karakterli bir insan olduğu açıkça belli olmaktadır.

İşte tarih boyunca inkarcılar Firavun'un Hz. Musa'ya yönelttiği tarzda iftiralarla, hakaret dolu sözlerle, yalanlarla müminleri üzebileceklerini, onları yılgınlığa ve ümitsizliğe sürükleyebileceklerini zannetmişlerdir. Oysa müminler için inkarcıların en ağır sözleri dahi, ahirette kendilerine sevap olarak dönecek, sabır gösterilmesi gereken birer tavırdır. İnkarcılar bu sözleri inananlara zarar vermek için sarf ederler ama aslında büyük bir gaflet içinde inananların ahiretteki derecesini artırmaktadırlar.

Müminler bu sözlere gösterdikleri sabırla, gösterdikleri güzel tavırlarla, güzel sözlerle eğitilmekte ve cennete layık bir manevi olgunluğa erişmektedirler. Ayrıca inkarcıların bu tarz saldırılarına muhatap olmaları, müminlerin samimiyetlerinin, güçlü imanlarının bir göstergesidir; nasıl kendilerinden önce yaşamış salih müminler böyle suçlamalara maruz kaldılarsa, onlar da Allah'ın bir kanunu olarak benzer imtihanları yaşamaktadırlar. Bu açıdan bakıldığında inkarcıların hakaretleri, iftiraları ya da yalanlarıyla suçlanmak ve bunlara sabır göstermek müminler için büyük bir şereftir.

Firavun gibi, dünyadaki zenginliklerine ve güçlerine güvenen, ahireti unutan insanlar ise, bu gerçekleri asla göremezler. Onların büyük kısmı da

ancak Firavun gibi öleceklerini anladıkları vakit, kibirlerini bir kenara bırakıp, pişmanlığa kapılırlar. Ancak insanın ölüm anındaki pişmanlığı ve geri dönüşü insana ahirette hiçbir fayda getirmez. Bu nedenle Firavun gibilerin sonları her insana ibret olmalıdır. Dünyada sahip olunan maddi herşey geçicidir ve insana ahirette hiçbir fayda sağlamaz. Kalıcı ve karlı olan ise insanın takvası ve güzel ahlakıdır. Allah dünyada sahip olduklarıyla büyüklenen ve Allah'ın gönderdiği elçiyi yalanlayan, ona hakaret dolu sözler sarf eden Firavun'un ve ona tabi olanların ibret verici sonunu Kuran'da şöyle bildirir:

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler. Gerçekten onlar, fasık olan bir kavimdi. Sonunda Bizi öfkelendirince, Biz de onlardan intikam aldık, böylece onları toplu olarak suda boğduk. Bu suretle onları, sonradan gelecekler için bir selef ve bir örnek kıldık. (Zuhruf Suresi, 54-56)

Allah'ın ayetinde de bildirdiği gibi, Allah'ın sevdiği ve dost edindiği kullarına yapılan her kötülük ve aleyhlerindeki her söz, Allah Katında bir azap sebebidir. Kötülüğü yapanlar, bunların kendi yanlarında kar kaldığını zannederler, ama Allah sonsuz adalet sahibidir. İftiracılar ve zalimler, ahirette, dünyada sarf ettikleri her kelimenin hesabını verecekler ve eğer bu söylediklerinden dolayı tevbe etmezlerse cezasını çekeceklerdir.

Allah dünyadayken iman edenlere karşı çirkin sözler kullanan, onları alay konusu edinen zalim insanların cehennemde karşılaşacakları şaşkınlığı şöyle haber vermiştir:

Ve derler ki: "Bize ne oluyor ki, kendilerini şerir (kötü)lerden saydığımız adamları göremiyoruz." Biz onları bir alay konusu edinmiştik; yoksa gözler mi onlardan kaydı?" Bu, cehennem halkının birbiriyle çekişmesi kesin bir gerçektir. (Sad Suresi, 62-64)

İNKARCILAR YAKIN GEÇMİŞTE DE İFTİRA YÖNTEMLERİNİ KULLANMIŞLARDIR

Önceki bölümlerde açıkladığımız gibi tarihte Allah'ın elçileri ne zaman bir kavme gönderilseler, o kavmin inkarcıları onları kin ve düşmanlıkla karşılamışlardır. İnkarcıların bu tutumları sadece peygamberlere karşı olmamıştır. Allah'ın dinine olan bağlılığı ve Allah yolundaki kararlılığı, samimiyeti, ihlası ile bilinen her Müslüman inkar edenlerin benzeri fiili ve sözlü saldırılarına uğramıştır. Allah, inkarcıların Müslümanlara karşı besledikleri bu öfkeyi aşağıdaki ayetiyle bildirerek iman edenleri bu konuda uyarmaktadır:

Ve onların kalpleri üzerine, onu kavrayıp anlamalarını engelleyen kabuklar, kulaklarına da bir ağırlık koyduk. Sen Kur'an'da sadece Rabbini "bir ve tek" (ilah olarak) andığın zaman, 'nefretle kaçar vaziyette' gerisin geriye giderler. (İsra Suresi, 46)

Ayette de gördüğümüz gibi inkarcıların asıl öfkesi ve kini, söz konusu kişilerin şahıslarına değil, onların temsil ettikleri güzel ahlaka karşıdır. Bu kişiler kendilerini ve sahip oldukları herşeyi yaratmış olan Rabbimize karşı sorumlu olduklarını kabul etmek istemedikleri için, O'nun adının hatırlatılmasını bile istemezler. Bunu engellemek için, kendilerini Allah'ı tek İlah olarak kabul etmeye, hak dine uymaya davet edenlere karşı saldırgan bir tutum sergilerler. Dolayısıyla hak din ve dindar insanlar yeryüzünde var olduğu sürece, inkar edenlerin iftiraları ve incitici sözleri de devam edecektir.

İşte bu gerçeği bilen müminler, benzeri olaylarla karşılaştıklarında kesinlikle sıkıntı yaşamaz ve ümitsizliğe kapılmazlar. Çünkü onlar Allah'ın haksız saldırılara uğrayan müminlere vaat ettiği güzel haberleri de bilmektedirler:

Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi (yenilgiye uğratması) olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır. (Hac Suresi, 40)

Kuşkusuz bu tür olayların geçmişte kaldığını düşünmek, günümüzde artık inkarcı insanların veya iftiraya uğrayan Müslümanların var olmadığını düşünmek bir hata olacaktır. Çünkü her dönemde Allah'ın bildirdiği bu olaylar yaşanmıştır ve bundan böyle de yaşanacaktır.

Çok yakın bir geçmişte bazı inkarcı kimselerin karşıtlığı ile karşılaşmış ve ölüm döşeğine gelene kadar onların zulümlerine sabır ve tevekkülle göğüs germiş olan Bediüzzaman Said Nursi, bu konudaki en güzel örneklerden biridir. İnsanları Kuran ahlakını yaşamaya, iman hakikatlerini görmeye, Allah'ın varlığını ve sonsuz kudretini takdir etmeye davet eden Bediüzzaman, dini yalanlayan bazı kişilerin iftiralarına maruz kalmıştır. Hatta bu yüzden hayatının çok uzun yıllarını hapishanelerde veya sürgünde geçirmiştir.

İlerleyen sayfalarda Bediüzzaman Said Nursi'nin yaşadığı bazı olaylar aktarılacak, bu tarz olaylar karşısında gösterdiği üstün tavrı müminlere bir örnek olarak anlatılacaktır.

BEDİÜZZAMAN SAİDNURSİ DE İFTİRALARLA ENGELLENMEK İSTENMİŞTİ

Bediüzzaman Said Nursi, 20. yüzyılda yetişmiş en büyük İslam alimlerinden biridir. 87 yıl süren hayatı boyunca İslam'ı savunmuş, materyalist felsefeye, din ve mukaddesat karşıtlarına karşı büyük bir ilmi mücadele vermiştir. 6000 sayfalık dev eseri Risale-i Nur, hem çok derin bir Kuran tefsiri, hem de materyalist felsefeyi çürüten ve iman hakikatlerini en iyi şekilde ortaya koyan bir eserdir. Bediüzzaman Said Nursi, mütevazi üslubuyla ahiret, kader, iman gibi birçok konuyu o güne kadar hiç açıklanmamış bir şekilde anlatmış, ortaya koymuştur.

İnsanları Kuran ahlakına, hak dine davet etmek için verdiği bu fikri mücadelede Bediüzzaman Said Nursi'nin karşısına çıkan en büyük engel ise, materyalist felsefeyi ve din ahlakına karşı olmayı kendisine temel prensip olarak kabul eden bazı çevreler olmuştur.

Bediüzzaman Said Nursi asılsız felsefeleri çürüten, dinin akıl ve ilimle çatışmadığını, tam tersine aynı noktada birleştiğini ortaya koyan ve toplumda büyük bir manevi uyanış başlatan bir İslam alimidir. O dönemde bu büyük İslam alimini engellemek için de klasik iftira atma yöntemleri bir kez daha uygulanmıştır.

Kitabın başından beri vurgulandığı gibi, geçmişte yaşamış olan peygamberlerin, elçilerin ve salih müminlerin başlarına gelenler, onların yaşadıkları tecrübeler müminler için her zaman yol göstericidir. Bu açıdan

Bediüzzaman'ın yakın geçmişimizde yaşadığı olayların, karşılaştığı zorlukların öğrenilmesi de günümüz Müslümanları için faydalı olacaktır.

Unutulmamalıdır ki, Allah bir ayetinde ''Yoksa sizden önce gelip geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız...'' (Bakara Suresi, 214) diye buyurarak, müminlerin geçmişte yaşanmış olaylara hazırlıklı olmaları gerektiğini bildirmiştir. Bediüzzaman'a atılan iftiraların bazılarına ve bu iftiraların Kuran'da bildirilen iftiralarla benzerliklerine bakmak, Allah'ın kanununda bir değişme olmadığının görülmesi açısından da son derece önemlidir.

"Menfaat Peşinde Koşmak" İftirası

Bediüzzaman'ın Allah'ın varlığını, milli ve manevi değerlerin önemini anlatan çalışmalarından rahatsız olan çevreler, ellerinde bulunan bazı basın organlarını da kullanarak, Bediüzzaman'a karşı en olmadık iftiraları atmışlardır. Dönemin gazetelerinden birinde Bediüzzaman için şöyle denmektedir:

"Said-i Kürdi, dini siyasete alet yaparak irticai propagandalara girişmiş ve birtakım adamları kandırarak doğru yoldan şaşırtmaya çalıştığı anlaşılmıştır... Otuz senelik mayalı bir mürteci olup ifsad edecek saf vatandaş aramaktadır... Şeyhin (Bediüzzaman'ın) bu meseledeki rolünün bazı safdilleri kandırarak kendilerinden para çekmek olduğu anlaşılmıştır..." (Cumhuriyet, 10 Mayıs 1935)

Aynı gazetede farklı tarihlerde ise, ''Dini istismar eden Said Nursi hakkında takibat başladı'', ''Said-i Nursi mühimsenecek bir kimse değildir. Maddi ve manevi menfaatler sağlamak amacında olan bir kimsedir'' diye gerçek dışı haberler yayınlanmıştır.

Dünyadan hiçbir beklentisi olmayan, hiçbir malı mülkü bulunmayan, kendi deyimiyle ''kendisini beğenmemeyi kendisine meslek edinen'' ve son derece mütevazi bir hayat yaşayan Bediüzzaman'a talebelerinden para sızdırmak, liderlik hırsını tatmin etmek gibi asılsız, mantıksız, manasız iftiralar atılmış olmasının tek amacı, bu iftiralarla Bediüzzaman'ı kendi akıllarınca etkisiz ve sözü dinlenmez hale getirmektir.

Bu iftira, geçmişte peygamberlere atılan iftiraların da bir benzeridir. Peygamberler de kavimleri tarafından dini kullanarak menfaat elde etme gibi akıl almaz bir suçlamayla karşı karşıya kalmışlardır. Örneğin ayette bildirildiği gibi, Hz. Nuh'a şöyle iftira edilmiştir:

... Bu sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor... (Müminun Suresi, 24)

Hz. Musa ve Hz. Harun'a Firavun kavminin yaptığı suçlama ise ayette şöyle bildirilmektedir:

Siz ikiniz, bizi atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)dan çevirmek ve yeryüzünde büyüklük sizin olsun diye mi bize geldiniz? Biz, sizin ikinize inanacak değiliz. (Yunus Suresi, 78)

Bediüzzaman bu iftiraların sonucunda hapis cezası almış ve Eskişehir hapishanesine gönderilmiştir. Eskişehir hapishanesinden tahliye olan Bediüzzaman, Kastamonu'da karakol karşısında bir evde oda hapsine alınmıştır. 8 sene sonra gelen Denizli Mahkemesi 20 ay hapis cezası vermiş, daha sonra Bediüzzaman Emirdağ'a ''mecburi ikamet''e yollanmıştır.

Bütün bu olaylar sırasında sayısız işkence ve eziyete maruz kalmış, defalarca zehirlenmiştir. Son derece yaşlı ve hasta olan Bediüzzaman, özellikle soğuk, nemli ve havasız hücrelerde tutulmuştur. Ancak, ilerleyen sayfalarda da yer verileceği gibi, kendisine yapılan tüm bu eziyetlere sabır ve tevekkülle karşılık vermiş, imanının ve Allah'a bağlılığının ne kadar güçlü olduğuna tüm Müslümanlar şahit olmuştur. Bediüzzaman, bu üstün ahlakıyla herkes tarafından örnek alınması gereken değerli bir İslam büyüğümüzdür.

Delilik İftirası

Önceki sayfalarda da örneklerine yer verildiği gibi, geçmişte müminlere en çok atılan iftiralardan biri deliliktir. Bediüzzaman Said Nursi de aynı iftira ile karşılaşmıştır.

1908 yılında, yine suni olarak oluşturulan sebeplerle, mahkemeye sevk edilmiş ve mahkemenin görevlendirdiği doktor heyeti kendisine ''akli dengesi bozuk'' raporu vermiştir. Daha sonra sevk edildiği akıl hastanesindeki doktor, Bediüzzaman'ın kendisiyle konuşması sonucunda ''bu adamda delilik varsa, dünyada akıllı yoktur'' diyerek, raporun asılsızlığını vurgulamıştır.

Bediüzzaman bundan sonra da söz konusu çevrelere ait basında sık sık delilik suçlamasıyla karşılaşmıştır. Din ahlakına karşı olan bazı çevrelere ait yayınlarda ''Said Nursi tımarhaneye de girip çıkmıştır'' gibi aldatıcı yorumlarla, bu büyük İslam alimini kendilerince halkın gözünde küçük düşürmeye çalışılmışlardır. Ancak bu, inkar edenlerin müminler aleyhinde kurdukları tüm tuzaklar gibi hiçbir zaman başarıya ulaşmamıştır.

Çevresindekileri Kandırarak Saptırdığı Yalanı

Bediüzzaman ve talebeleri için öne sürülen iftiralardan biri de "İnanç Sömürücüleri" başlıklı yazı dizisi ile dönemin gazetelerinden birinde yer almıştır. Bu yazı dizisinde Said Nursi'nin talebeleri hakkında da Kuran'daki inkarcıların ''büyülenmişler'' iftirası tekrarlanmış ve ''bunlar sadece ve sadece dini bir

taassupla ona bağlanmışlar, gözleri kafaları başka bir şeyi görmez, anlamaz olmuştu'' diye yazılmıştır. Görüldüğü gibi bunların tamamı geçmişte yaşayan müminlere yöneltilen iftiraların tamamen aynısıdır. Kuran'da geçmişte yaşamış ve Allah'ın gönderdiği elçilere tabi olmuş müminlerin de "düşük akıllılık", "sığ görüşlülük" gibi asılsız sözlerle itham edildikleri haber verilmiştir:

Ve (yine) kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. (Bakara Suresi, 13)

Kavminden, ileri gelen inkarcılar: "Biz seni yalnızca bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz; sana, sığ görüşlü olan en aşağılıklarımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz ve sizin bize bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine, biz sizi yalancılar sanıyoruz" dedi. (Hud Suresi, 27)

Bu iftiralarla, Bediüzzaman'ın, çevresindeki gençlerin beyinlerini yıkadığı, bu gençlerin de, beyinleri yıkanacak kadar akıldan ve mantıktan yoksun insanlar oldukları imajı oluşturulmaya çalışılmıştır. Yani Bediüzzaman -tıpkı geçmişteki Müslümanların karşılaştıkları gibi- bir nevi "büyücülük"le itham edilmiştir.

Oysa, Bediüzzaman ve yanındaki müminler, akılları, vicdanları ve Kuran'ın rehberliği ile hareket eden aklı selim sahibi insanlardı. Ve bu iftiraları atanlar da aslında bunun böyle olduğunu çok iyi biliyorlardı. Nitekim bu iftiraların hiçbiri Bediüzzaman'a ve yanındaki Müslümanlara bir zarar verememiş; aksine baştan beri üzerinde durduğumuz gibi bu olaylar karşısında gösterdikleri sabır ve tevekkül onların manevi olgunluğunun, ahiretteki derecelerinin artmasına vesile olmuştur.

Dini Sapkınlık Yalanı

Bediüzzaman'a karşı yapılan suçlamalardan birisi de onun İslami hükümleri saptırarak, kendine göre bir din anlayışı savunduğu ve çevresindeki kişilere de bu sapkın dini telkin ettiği yalanıdır. Bediüzzaman'ın, Kuran ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnete uymadığı, kendine göre bir din uydurduğu şeklindeki yalanların amacı, kendi akıllarınca halkı ve konuyu ayrıntısıyla bilmeyen bazı dindar çevreleri kışkırtarak Bediüzzaman'ı onlara yanlış tanıtmaya çalışmak olmuştur.

Ancak inkarcı kesimin bu iftirası da bir işe yaramamıştır. Çünkü Bediüzzaman'a karşı ortaya atılan bu ''sapkınlık'' iddiasının, ayette bildirildiği gibi Hz. Nuh'a ''... gerçekte biz seni açıkça bir 'şaşırmışlık ve sapmışlık' içinde

görüyoruz'' (Araf Suresi, 60) diyen inkarcıların iftiralarının bir benzeri olduğunu akıl ve vicdan sahibi Müslümanlar açıkça görmüşlerdir.

Bediüzzaman'a Atılan İftiraları Desteklemek İçin Hazırlanan Bazı Komplolar

Allah birçok ayetinde, inkarcıların her dönemde hileli düzenler kurduklarını bildirmektedir. Bu ayetlerden biri şöyledir:

Onlardan öncekiler de hileli-düzenler kurmuşlardı; fakat düzen kuruculuğun (tedbirlerin, karşılık vermelerin) tümü Allah'a aittir. Her bir nefsin ne kazandığını O bilir. Bu yurdun sonu kimindir, inkar edenler pek yakında bileceklerdir. (Rad Suresi, 42)

Bediüzzaman için de döneminin din karşıtı çevreleri, iftiralarını destekleyebilmek için benzer hileli düzenler kurmuşlardır. Bu düzenlerin örneklerinden biri "Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi" adlı eserde anlatılmaktadır. Buna göre, bir içki dükkanında ''Said'in hizmetçisi Said'e rakı aldı'' diye yazılı bir kağıdın altına içki dükkanındaki sarhoşlardan imza alınmaya çalışılmıştır. Bu şekilde kendisine iftirada bulunulmuştur. Bu iftiranın amacı ise, Bediüzzaman'ı halkın gözünde kendilerince küçük düşürmek, dini yönden samimiyetsiz olduğu imajını vermektir.

Kendisine yönelik komploların bir başka örneğini, Bediüzzaman bir mektubunda anlatmaktadır. Bu iftirada da, Bediüzzaman'ın sabahlara kadar alem yaptığı ve ''fahişe ve namussuzların Bediüzzaman'ın evine girip çıktığı'' gibi son derece mantık dışı ve akılsız bir yalan söylenmiştir. Bu asılsız söylentiye karşı Bediüzzaman'ın verdiği cevap ise son derece açık ve nettir:

"Halbuki benim kapım geceleyin dışardan ve içerden kilitliydi ve sabaha kadar bir bekçi o bedbahtın (iftira atan adamın) emriyle kapımı bekliyordu." (Tarihçe-i Hayat, s. 451)

Görüldüğü gibi, halkı Bediüzzaman'dan soğutmak için onu fuhuşla, sarhoşlukla suçlayan çok çirkin iftiralar atılmıştır. Ancak elbette tüm bu iftiralar boşa çıkmış ve Bediüzzaman yürüttüğü iman hizmetine sabırla devam etmiştir. Kuran-ı Kerim'de, inkarcıların komplo ve tuzaklarının inananlara asla bir zarar veremeyeceği, sonucun mutlaka inananların hayrına olacağı şöyle bildirilmektedir:

... Ancak onlara bir uyarıcı-korkutucu geldiğinde (bu,) nefretlerinden başkasını artırmadı. (Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi sahibinden başkasını sarıp-kuşatmaz. Artık onlar öncekilerin

kanunundan başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın kanununda kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın kanununda kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. (Fatır Suresi, 42-43)

Bediüzzaman'ın, Kendisine Atılan İftiralar Karşısındaki Tavrı

Bediüzzaman'ın kendisine atılan iftiralara ve aleyhinde kurulan düzenlere karşı tutumu da, Kuran'da bildirilen peygamberlerin ve salih müminlerin ahlakı ile benzer olmuştur. Bu iftiralara karşı son derece sabırlı ve mütevekkil bir tavır göstermiş, çevresindekilere ise şevki, neşesi, kararlılığı ve imanı ile herzaman güzel bir örnek teşkil etmiştir.

Bediüzzaman Said Nursi, Risale-i Nur'da, kendisine yöneltilen iftiralar sonucunda aldığı hapis cezasını ve kendisine çektirilen sıkıntıların güzel ve hayırlı yönlerini şöyle anlatmıştır:

"Benim şahsımı çürütmek fikriyle, hiç kimsenin inanmayacağı isnadlarda bulundular. Pek acib iftiraları işaaya çalıştılar. Fakat kimseyi inandıramadılar. Sonra pek âdi bahanelerle, zemheririn en şiddetli soğuk günlerinde beni tevkif ederek, büyük ve gâyet soğuk ve iki gün sobasız bir koğuşta tecrid-i mutlak içinde hapsettiler. Ben küçük odamda günde kaç defa soba yakar ve daima mangalımda ateş varken, zaafiyet ve hastalığımdan zor dayanabilirdim. Şimdi, bu vaziyette hem soğuktan bir sıtma, hem dehşetli bir sıkıntı ve hiddet içinde çırpınırken, bir inayet-i İlahiye ile bir hakikat kalbimde inkişaf etti. Manen: "Sen hapse Medrese-i Yûsufiye namı vermişsin; hem Denizli'de sıkıntınızdan bin derece ziyade hem ferah, hem mânevî kâr, hem oradaki mahpusların Nurlardan istifadeleri, hem büyük dairelerde Nurların fütuhatı gibi neticeler, size şekva yerinde binler şükrettirdi, her bir saat hapsinizi ve sıkıntınızı, on saat ibadet hükmüne getirdi; o fâni saatleri bâkileştirdi." (Lemalar, s. 244)

Bediüzzaman bir sözünde ise, çevresinde kendisiyle birlikte aynı iftira ve zulümlere maruz kalan müminlerin de, bu olaylardan dolayı ümitsizliğe kapılıp üzülmediklerini şöyle anlatmıştır:

"On aydan beri, münafıkların bir resmî memuru elde edip bütün desiseleriyle yaptıkları hücum en küçük bir şakirdi sarsmadı. O iftiraları hiç hükmündedir… böylelerden böyle iftiralar, binden bir tesiri bize olmadığı gibi, inşâallah daire-i Nur'a da zararı olmayacak." (Şualar s. 410)

Bediüzzaman'ın ve çevresinde bulunan iman ehlinin zorluklara, iftiralara ve hileli düzenlere karşı gösterdikleri tavır, tüm Müslümanların kendilerine örnek alması gereken salih ve mütevekkil mümin tavrıdır. Allah Kuran'da Peygamberimiz (sav)'in şahsında tüm Müslümanlara, inkarcıların düzenleri karşısında nasıl davranmaları gerektiğini şöyle hatırlatmıştır:

Sabret; senin sabrın ancak Allah(ın yardımı) iledir. Onlar için hüzne kapılma ve kurmakta oldukları hileli-düzenlerden dolayı sıkıntıya düşme. Şüphesiz Allah korkup-sakınanlarla ve iyilik edenlerle beraberdir. (Nahl Suresi, 127-128)

İFTİRALAR KARŞISINDA MÜSLÜMANLARIN TAVRI

Elçiler Allah'ın sevdiği, kendilerinden razı olduğunu haber verdiği ve cennetle müjdelediği mübarek kullardır. Allah bazı elçilerin hayatlarından Kuran'da örnekler vermiştir. Öyle ise, Allah'ın hoşnutluğunu ve sevgisini kazanmak isteyen her müminin onlara benzer bir ahlak ve davranış tarzı içinde olması gerekir. Nitekim bir ayette "Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Resûlü'nde güzel bir örnek vardır." (Ahzab Suresi, 21) diye bildirilmiştir. Bu kitapta bugüne kadar müminlere atılan iftiraların anlatılmasındaki amaç da, geçmişte peygamberlerin ve yanlarındaki müminlerin, yakın tarihimizdeki İslam alimlerimizin yaşadıkları zorlukların ve onların bu zorluklar karşısında gösterdikleri tevekküllü ve sabırlı halin görülmesi ve örnek alınmasıdır.

İmansız veya imanı zayıf biri için iftiraya uğramak, adeta yıkım demektir. Özellikle, Allah'ın elçilerine atılan iftiraları düşünürsek, bunlardan herhangi biriyle karşılaşan iman etmeyen veya zayıf imanlı birinin bütün hayatı altüst olur. Örneğin, böyle bir kişi iffetsizlikle ilgili bir iftiraya maruz kalsa veya yapmadığı halde hırsızlıkla suçlansa, bundan dolayı şiddetli bir sarsıntıya uğrar. Cahiliye anlayışı içinde kendi deyimleriyle "hayata küser, bunalıma girer, ye'se kapılır, sıkıntıya düşerler". Hatta en ufak bir iftira ile karşılaşsa dahi hemen ümitsizliğe kapılır. Çok sayıda iftiraya maruz kalması ise bu kişiyi oldukça büyük bir ruhi çöküntüye uğratacaktır. "Bu iftiraların hangi birini temizleyeceğim" veya "milyonlarca insan bunları böyle öğrendi, bunların doğrusunu insanlara nasıl tek tek anlatacağım" diye kaygı duyabilir. Bu iftiralardan dolayı gelecek endişesine kapılabilir. Haklılığı ortaya çıksa bile, toplumda "çamur at izi kalsın" mantığının işlediğini, insanlar tarafından hep bu iftiralarla anılacağını düşünerek paniğe kapılabilir.

Allah'a iman eden, tevekküllü insanların durumu ise tamamen bu mantıktaki kişilerden farklıdır. Salih Müslümanlar ne ile karşılaşırlarsa karşılaşsınlar, yukarıda bahsettiğimiz türde akılsızca tavırlar göstermezler. Gerçek iman ile oluşan tevekküle ve Allah'ın insanlar için yarattığı kadere olan teslimiyete sahip bir Müslüman ile, Kuran'a göre yaşamayan insanların arasındaki tavır farklılığı özellikle böyle zorluk zamanlarında ortaya çıkar.

Müminler kendilerine bir iftira atıldığında, Allah'ın kendilerini bununla denediğini, sabır göstererek tevekkül ederlerse Allah'ın kendilerinden razı olacağını ve kendilerini bu iftiradan temizleyeceğini bilirler. Nitekim bir ayette müminlere atılan iftiranın, kendileri için aslında bir hayır olduğu şöyle bildirilir:

Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur; siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahtan (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azap vardır. (Nur Suresi, 11)

Kuran'a uyan insanlar, herşeyden önce tüm olayların Allah'ın bilgisi ve kontrolü altında gerçekleştiğine ve her olayı Allah'ın kendileri için en güzel ve en hayırlı şekilde yarattığına kesin bir bilgiyle iman ederler. Dolayısıyla, en şiddetli ve acımasızca görünen iftira sözü ile de karşılaşsalar, bunun ardından mutlaka kendileri için bir hayır geleceğini bilirler. Elbetteki, müminler kendileri hakkında söylenen asılsız sözlerden uzak olduklarını göstermek ve iftirayı üzerlerinden atmak için her türlü meşru yola başvururlar. Ancak, sonuçta Allah'ın kendileri için hayır ve güzellik dilediğini bilerek bunu yaparlar.

Hatta kimi zaman dünya hayatındaki imtihanın bir parçası olarak, bir mümin için iftira ile birlikte birçok başka zorluk da peşi sıra gelebilir. Aynı dönemde çok şiddetli bir hastalık geçirebilir, ailesi, yakınları mağdur duruma düşebilir ya da herhangi bir nedenle zor durumda kalabilir, maddi açıdan bazı güçlükler çekebilir. İşte gerçek bir Müslüman tüm bunların Allah Katından bir deneme olduğunu, her zorlukla beraber bir kolaylık yaratıldığını ve sabredenlerin cennet ile müjdelendiklerini bilerek çok kararlı, itidalli, cesur ve şevk dolu bir tavır gösterir. Asla sıkıntı duymaz, ümitsizliğe kapılmaz, üzülmez; başına gelen tüm zorlukları Kuran'da emredilen akılcı tavır ve güzel üslupla karşılar.

Müminlere Atılan İftiralar Dünyada da Lehlerine Döner

Müminlere atılan iftiraların, ahiret kazancının yanında, dünya hayatında Müslümanlara getireceği hayırlar da vardır. Daha önce söz ettiğimiz Hz. Yusuf'a atılan iftiranın sonucu buna güzel bir örnektir.

Hz. Yusuf kendisine atılan iftira sonucunda, hiçbir suçu olmamasına rağmen hapse atılmış ve yıllarca zindanda kalmıştır. Orada kaldığı süre boyunca yanındakilere Allah'ın varlığını anlatarak tebliğ yapma imkanı bulmuştur. Kaderinde belirlenmiş olan süreyi hapishanede imtihan olarak geçirmiş olan Hz. Yusuf'un güvenilirliği ve rüya yorumu ilmine sahip olduğu, zindan arkadaşı aracılığı ile hükümdarın kulağına gitmiştir. Bunun üzerine hükümdar, Hz. Yusuf'u huzuruna çağırmıştır ve gördüğü bir rüyayı yorumlamasını istemiştir. Hz. Yusuf, bundan önce kendisine atılan iftiradan tamamen aklanmak istediğini belirtmiş ve kendisine iftira atan kadın ve çevresindekilerden işin aslının sorulmasını talep etmiştir. Hükümdar tarafından yaptırılan bu soruşturma

sonucunda ise Hz. Yusuf'un tamamen suçsuz olduğu görülmüş ve üzerindeki tüm şaibeler de kalkmıştır. Bu olaylar neticesinde Hz. Yusuf'un güvenilirliği, dindarlığı, iffeti hükümdara kadar ulaşmıştır. Bu olaylar Kuran'da şöyle anlatılmaktadır:

Hükümdar dedi ki: "Onu bana getirin." Ona elçi geldiğinde (Yusuf:) "Efendine (Rabbine) dön de ona sor: "Ellerini kesen o kadınların durumu neydi? Doğrusu benim Rabbim, onların hileli düzenlerini gerçekten bilendir." (Hükümdar topladığı o kadınlara:) "Yusuf'un nefsinden murad almak istediğinizde sizin durumunuz neydi?" dedi. Onlar: "Allah için, haşa" dediler. "Biz ondan hiçbir kötülük görmedik." Aziz (Vezir)in de karısı dedi ki: "İşte şu anda gerçek orta yere çıktı; onun nefsinden ben murad almak istemiştim. O ise gerçekten doğruyu söylenlerdendir." (Yusuf aracıya şunu söyledi:) "Bu, (itiraf Vezirin) yokluğunda gerçekten kendisine ihanet etmediğimi ve gerçekten Allah'ın ihanet edenlerin hileli-düzenlerini başarıya ulaştırmadığını kendisinin de bilip öğrenmesi içindi." (Yusuf Suresi, 50-52)

Görüldüğü gibi Hz. Yusuf'a atılan iftiranın geçersiz olduğu dünyada da ortaya çıkmış ve onun masum olduğu, güvenilir bir insan olduğu anlaşılmıştır. Bu denemede gösterdiği tevekkülün ardından Allah, Hz. Yusuf'a sabrının ve güzel ahlakının karşılığı olarak hem dünyada hem de ahirette nimetler vermiştir. Bu nimetler ayetlerde şöyle bildirilir:

Hükümdar dedi ki: "Onu bana getirin, onu kendime bağlı kılayım." Onunla konuştuğunda da (şöyle) dedi: "Sen bugün bizim yanımızda (artık) önemli bir yer sahibisin, güvenilir (bir danışman-yönetici)sin." (Yusuf) Dedi ki: "Beni (bu) yerin (ülkenin) hazineleri üzerinde (bir yönetici) kıl. Çünkü ben, (bunları iyi) bir koruyucuyum, (yönetim işlerini de) bilenim."İşte böylece Biz yeryüzünde Yusuf'a güç ve imkan (iktidar) verdik. Öyle ki, orada (Mısır'da) dilediği yerde konakladı. Biz kime dilersek rahmetimizi nasib ederiz ve iyilik yapanların ecrini kayba uğratmayız. Ahiretin karşılığı ise, iman edenler ve takvada bulunanlar için daha hayırlıdır. (Yusuf Suresi, 54-57)

İftiraya Maruz Kalan Müminlere Karşı Hüsn-ü Zan

Geçmişteki örnekler üzerinde düşündüğümüzde, karşımıza çok önemli bir nokta daha çıkmaktadır: İftiraya uğrayan müminin sabrı ve tevekkülü

denenirken, aynı zamanda bu olaya şahit olan diğer Müslümanların da iftiraya uğramış müminlere karşı hüsn-ü zanları ve samimiyetleri denenmektedir.

Müminlerin birbirlerine hüsn-ü zanlı olmaları gerçekten de, son derece önemli bir konudur. Çünkü din ahlakına karşı olanlar tarihteki örneklerinde görüldüğü gibi, ortaya bir iddia atarken bunu çeşitli komplo ve yalanlarla kendilerince güçlendirmekte; iftiralarını sahte delillerle veya yalancı şahitlerle sözde makul ve inanılır hale getirmek için gayret göstermektedirler. Bunu yaparken de iftira attıkları kişileri özellikle diğer Müslümanların gözünde küçültmek, Müslümanların aralarını açmak istemektedirler. Önceki bölümde gördüğümüz gibi, yakın tarihimizde Bediüzzaman'ın maruz kaldığı komplolar bunun bir örneğidir. Bediüzzaman dinine ve manevi değerlerine son derece bağlı bir insan olmasına rağmen, kendisini dine karşı samimiyetsiz gösterecek iftiralara maruz kalmıştır. İşte burada inkarcıların sinsi bir planı yer almaktadır; Müslümanların arasını açarak birbirlerine destek olmalarını engellemek. Oysa Kuran'da Müslümanlara daima birbirlerine destekçi olmaları emredilmektedir:

İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

O halde bir Müslümanın yapması gereken iman eden bir kişi hakkında kötü bir haber duyduğunda öncelikle o işin aslını araştırmak olmalıdır. Eğer karşıdaki kişinin iman eden, Allah'tan korkan, Kuran'a uyan bir insan olduğu biliniyorsa bu durumda hemen tarih boyunca Müslümanlara atılan iftiraları düşünerek iftiraya uğramış mümine hüsn-ü zan etmek şarttır.

İnkar edenlerin müminlere karşı öfkeleri o kadar şiddetlidir ki, iftiraları ile zaten amaçları kendilerince iman edenleri tamamen etkisiz hale getirmek ve onları kendi batıl dinlerine döndürmektir. Yani din ahlakından uzak insanlar Allah'ın salih kullarını her zaman asılsız suçlamalarla karalamak isteyeceklerdir. İşte bu, Müslümanların uyanık olması gereken bir konudur.

Ancak çok önemli bir gerçek daha vardır ki, Allah bunu ayetlerde şöyle bildirir:

Gerçek şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri, dağları yerlerinden oynatacak da olsa, Allah Katında onlara hazırlanmış düzen (kötü bir karşılık) vardır. Allah'ı, sakın elçilerine verdiği sözden dönen sanma. Gerçekten Allah azizdir, intikam sahibidir. (İbrahim Suresi, 46-47)

Ayetlerde bildirildiği gibi sonuç olarak Allah inkarcıların hileli düzenlerini bozacak, Hz. Yusuf'ta ve diğer örneklerde olduğu gibi, müminlere güzel bir son yaşacaktır. Ancak, inkarcıların düzenleri bozulana kadar, tüm Müslümanların birbirlerine destek olmakla, iftiraya uğrayan mümin kardeşlerine hüsn-ü zan etmekle, yani onlara peşinen güvenmek ve güzel gözle bakmakla yükümlüdürler. İftiraya karşı diğer müminlerin tutumlarının nasıl olması gerektiğini Allah Nur Suresi'nde bildirmiş ve müminlere iftira atıldığında yanlış bir tutum gösterenleri şöyle uyarmıştır:

Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur; siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahtan (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azab vardır. Onu işittiğiniz zaman, erkek mü'minler ile kadın mü'minlerin kendi nefisleri adına hayırlı bir zanda bulunup: "Bu, açıkca uydurulmuş iftira bir sözdür" demeleri gerekmez miydi? Ona karşı dört şahitle gelmeleri gerekmez miydi? Şahitleri getirmediklerine göre, artık onlar Allah Katında yalancıların ta kendileridir. Eğer Allah'ın dünyada ve ahirette sizin üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı, içine daldığınız dedikodudan dolayı size büyük bir azab dokunurdu. O durumda siz onu (iftirayı) dillerinizle aktardınız ve hakkında bilginiz olmayan şeyi ağızlarınızla söylediniz ve bunu kolay sandınız; oysa o Allah Katında çok büyük (bir suç)tür. Onu işittiğiniz zaman: "Bu konuda söz söylemek bize yakışmaz. (Allah'ım) Sen yücesin; bu, büyük bir iftiradır" demeniz gerekmez miydi? Eğer iman edenlerden iseniz, bunun gibisine bir daha dönmemeniz için Allah size öğüt vermektedir. (Nur Suresi, 11-17)

İftira, Cahiliye Mantığı İle Değerlendirilmemelidir

Müslümanların herşeyden önce şunu unutmamaları gerekmektedir: İnkarcıların müminlere iftira attıkları, onların aleyhinde incitici sözler söyledikleri ve bunun Allah'ın değişmeyen bir kanunu olduğu Kuran'da bize haber verilmiş olan bir gerçektir. Bu durumda tüm Müslümanların uyanık olmaları, su-i zanna kapılarak bir başka insana haksızlık yapmaktan kaçınmaları son derece önemlidir. Hatta Müslümanlar bir insanın iftiraya uğramasını, o kişinin samimiyetinin bir göstergesi olarak da kabul edilebilirler.

Bazı kimseler ise, "ateş olmayan yerden duman çıkmaz" veya "neden ona söyleniyor da bana söylenmiyor" gibi, Kuran'da anlatılan gerçeklerle bağdaşmayan vesveselere kapılabilirler. Ancak bu insanlar önemli bir hataya düşmüşlerdir. Çünkü Kuran'ın dışında, cahiliye insanları ile benzer, onların

mantıklarını taşıyan yorumlar yapmak, onlar gibi davranmak Kuran'da bildirilen gerçekleri unutmak demektir. Allah'a iman eden bir insanın böyle bir hataya düşmekten şiddetle kaçınması gerekir.

Müslümanların, atılan iftiralara kulak vermemeleri, hatta iftiracılara da bu iftiralara inanmadıklarını ve hiç itibar etmediklerini söylemeleri, iftiracıların tuzaklarını bozacak ve böylece iftiralar yerini bulamayacaktır.

Şu da unutulmamalıdır ki, insanların büyük bir çoğunluğunun iftiraya iştirak ederek Müslümanların karşısında olması ise, asla iftiranın gerçek olduğunu gösteren bir durum değildir. Çünkü Allah bir ayetinde insanların çoğunluğuna uymanın saptırıcı olabileceğini bildirmiştir:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)

Ayrıca, Müslümana yönelik suçlama bir fasıktan, yani Allah'a karşı isyankar bir insandan geliyorsa, bunun Kuran'da bildirildiği gibi etraflıca araştırılması ve gereken deliller bulunduktan sonra dikkate alınması gerekmektedir. İftiralara kanan kişilerin de peşin karar vermeden önce Kuran'ın bu hükmüne göre hareket etmeleri ve bunu kanıtlayacak delilleri görmeleri veya göstermeleri gerekmektedir. Bu durum, Kuran'da Allah'ın tüm Müslümanlara emrettiği bir hükmüdür:

Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın'. Yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz. (Hucurat Suresi, 6)

Müminlerin dünyada ve ahirette pişmanlık ve vicdan azabı duymamaları, daima hakkı ve adaleti ayakta tutmaları için yol göstericileri Kuran'da bildirilen bu gerçekler olmalıdır.

SONUÇ:

ALLAH HERŞEYDEN HABERDAR OLANDIR

İnkarcılar, geçmişte olduğu gibi, bugün ve gelecekte de iman edenlere iftira atmaya devam edeceklerdir. Ancak onların iftira ve eziyet verici sözleri, geçmişte olduğu gibi bugün ve gelecekte de iman edenleri üzmeyecek ve onlara bir zarar veremeyecektir. Çünkü, müminler çok önemli bir gerçeği bilen ve bütün hayatlarını bu gerçeği bilerek yaşayan insanlardır. Bu gerçek şudur: Allah herşeyi gören, bilen ve işitendir. Allah'ın dilemesi dışında hiçbir insan başka bir insana en küçük bir zarar vermeye muktedir değildir ve asla olamaz da.

Her iftira sözü Allah'ın izni ve bilgisi ile söylenir. İftiracılar, aralarında düzenler kurarlarken de, iftiralarının planını yaparlarken de, cümlelerini kurarlarken de Allah onları görmekte ve işitmektedir. En acımasız iftira sözlerini söylerken de, müminlerin artık dinlerinden geri döneceklerini zannederlerken de, Allah onların akıllarından geçenleri bilmektedir. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle bildirir:

Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altıncısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir. (Mücadele Suresi, 7)

Yoksa onlar; gerçekten Bizim, sır tuttuklarını ve aralarındaki fısıldaşmalarını işitmediğimizi mi sanıyorlar? Hayır, (işitiyoruz) ve onların yanlarındaki elçilerimiz de (herşeyi) yazıyorlar. (Zuhruf Suresi, 80)

Ayetlerde haber verildiği gibi hiçbir iftiracı başıboş değildir. Ve hiçbir iftira sözü, -iki kişi arasında geçse dahi- karşılıksız kalmaz. İftirayı atan unutsa dahi, onu gören, işiten ve yaratan Allah unutmaz; inkarcıların söyledikleri tüm isyankar sözlerin, asılsız iftiraların, sahip oldukları tüm kötü düşüncelerin, yaptıkları tüm zulümlerin karşılığı, tevbe etmedikleri takdirde, hesap günü kendilerine geri dönecektir.

Herşeyin hakimi ve tek sahibi olan Allah, müminlerin dostu ve vekilidir. Müminler, sonsuz merhamet ve şefkat sahibi olan Rabbimizin, her zaman herşeyi en güzel, en hayırlı, en adil, en hikmetli şekliyle yarattığını bilir ve sadece O'na dayanıp güvenirler. Allah'ın dışında hiçbir varlıktan korkmazlar. Hiçbir iftira, saldırı, tehdit, alay, canlarına ve mallarına kastedilmesi onları imanın güzelliğini ve Kuran ahlakını yaşamaktan vazgeçirmeye güç yetiremez. Allah Kuran'da Müslümanların bu kararlılığını ve alacakları karşılığı şöyle müjdelemiştir:

Mü'minlerden öyle erkek-adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler. Çünkü Allah, (sözüne bağlı kalıp doğru olan) sadıkları sadakatlerinden dolayı mükafaatlandıracak, münafıkları da dilerse azablandıracak veya tevbe (nasib edip tevbe)lerini kabul edecektir. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. Allah, inkar edenleri kin ve öfkeleriyle geri çevirdi, onlar hiçbir hayra varamadılar… (Ahzab Suresi, 23-25)

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık

sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden

ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni*, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı

değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden

evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası

olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları

aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp,

elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran

televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu

konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.

(Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına

kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

İftira, çıkarları zedelenen, birine karşı öfke ve kin besleyen, rekabet içinde olan, yalan söyleyen ve vicdanlarına uymayan bazı insanların, karşılarındaki kişiye veya kişilere zarar vermek amacıyla başvurdukları çirkin yöntemlerden biridir. Din ahlakından uzak, Allah'ın emrettiği güzel ahlakı yaşamayan toplumlarda, insanların yaygın olarak başvurdukları karalama yöntemlerindendir.

Bu kitapta iftiranın, çok farklı bir amaçla kullanılan ve tarih boyunca belli çevrelerce miras gibi aktarılarak günümüze kadar ulaşan bir şekli konu edilmektedir. Burada üzerinde durulacak olan iftira, tarih boyunca dini inkar edenlerin iman edenlere maddi veya manevi zarar verebilmek amacıyla yönelttikleri iftiralardır.

Kuran'da, geçmişte, Allah'ın elçilerinin ve onlar gibi din ahlakına uymaya davet eden salih kişilerin tümüne menfaatperestlik, delilik, kendini beğenmişlik, hırsızlık, zina gibi iftiralar atıldığı açıklanmıştır. Allah'ın izniyle müminlere atılan her iftira boşa çıkmış, onlara zarar verememiştir. Bu mübarek insanlar da kendilerine yöneltilen iftiraları her zaman örnek bir sabır ve tevekkülle karşılamış, bu baskılara aldırış etmemiş, Allah'ın emrettiği ahlakı yaşamaya ve insanları da doğru yola davet etmeye devam etmişlerdir.